

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Μίαν φοράν και ένα καιρόν ἦσαν δύο τρυγονάκια. Νινάκι ἔλεγαν τὸ ἓνα και Νινίκα τὸ ἄλλο. Ἐγενήθησαν τὴν ἴδιαν ἡμέραν και τὰ δύο και ἔμοιαζαν τόσον πολύ, ὥστε δὲν εἰμποροῦσες νὰ ξεχωρίσης τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶχαν τὸ ἴδιο κεφαλάκι, εὐμορφο εὐμορφο και χαριτωμένο τὰ ἴδια γλυκά και ζωηρά μαγάκια, ἦσαν ἄσπρα ἄσπρα και χιονάτα και ζωηρά. Τόσον ἔσυμφωνοῦσαν ὥστε κανεῖς ποτε δὲν τὰ εἶδε νὰ μαλώσουν. Και ἡ φωνή τους ἦταν ἡ ἴδια. Διὰ νὰ ξεύρουν ποῖον εἶνε τὸ Νινάκι και ποῖα ἡ Νινίκα, εἶχαν δέση εἰς τὸν λαιμόν τοῦ Νινικιοῦ μία κορ-

δελλίτσα τριανταφυλλιά και εἰς τῆς Νινίκας μίαν κορδελλίτσα γαλάζια.

Ἡ μικρὴ κυρία των, ἡ Μαρίκα, τὰ ἡγάπα και τὰ δύο, ὅσο τὸ ἓνα τόσο και τὸ ἄλλο, και ἂν της ἔλεγαν νὰ χαρίση τὸ ἓνα δὲν εἴξευε και αὐτὴ ποῖο νὰ κρατήση και ποῖο νὰ δώση. Ἄλλὰ ποῖός ποτε θὰ ἦτο τόσον ἄπονος νὰ χωρίση δύο τρυγονάκια τόσον ταιριαστά και ἀγαπημένα ;

Ἡ Μαρίκα τὰ εἶχεν ἀναθρέψη, τὰ εἶχε πάρη μικρά μικρά και τὰ εἶχεν ἀγαπήση. Ποῦ νὰ τὴν ἀκούσετε νὰ ἐπαινῇ τὰ πουλάκια της ! Ὅσον τὸν κόσμον δὲν εὐρίσκονται ἄλλα πουλάκια τόσον εὐ-

τὸ πρόσωπόν της καὶ ὄλον της τὸ σῶμα ἀδυνάτησε καὶ ἐκόπη ἡ ὄρεξις της.

«Τὸ κορίτσι μου δὲν εἶνε καλά, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐλένη εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅσο πηγαίνει καὶ χλωμαίνει καὶ τρέμω μὴ μας ἀρρωστήσῃ.

— Δὲν ἔχει τίποτε, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὅλα θὰ περάσουν, ἐπεὶ ἀπὸ ἓνα μῆνα τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν καὶ θὰ λησμονήσῃ τὴν σημερινὴν λύπην της.

Ἡ Μαρίκα ὅλη μέρα εἶχε κοντὰ της τὰ τρυγονάκια της καὶ τοὺς ἔλεγε τὸν πόνον της, σὺν τῷ εἰσευραῖν ἐκεῖνα τί τους λέγει.

Τὴν ἀπάνω, τρυγονάκια μου, δὲν μου λέτε καὶ εἰς; τί με κυττᾶτε λυπημένα; Δυστυχία μου! Καϊμένη Πηνελόπη, καὶ σὺ θὰ ἦσαι σὺν ἐμένα ἔρημη καὶ μοναχὴ! Δὲν θὰ τὴν ἀφίουν νὰ μου γραφῇ, εἰ δὲ μὴ αὐτὴ θὰ μου ἔγραφε ἀπὸ πολλὸν καιρὸν. Τὴν ἔβρω ἐγὼ, δὲν με λησμονεῖ εὐκολὰ ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὴν λησμονήσω. Ἄχ! ἂς μὴν εἶνε ἀρρωστη! ἡ μητέρα μου ἔλεγε ὅτι ἡ Πηνελόπη εἶνε πιὸ ἀδύνατη ἀπὸ ἐμένα. Ἄχ καὶ ἂς μποροῦσα νὰ τὴν κάμω νὰ μάθῃ πόσο τὴν ἀγαπῶ καὶ πόσον ἐλπίζω ὅτι «ὅλα θὰ διορθωθοῦν γρήγορα», καθὼς λέγει ἡ μητέρα, ἀλλὰ θέλω νὰ το κάμω αὐτὸ χωρὶς ὅμως νὰ παρακούσω εἰς τὸν πατέρα. . . . Τάχα ἂν ἐπήγαινα νὰ εἴρω τὸν θεῖον; . . . Ὅχι αὐτὸς δὲν θα γυρίσῃ νὰ με ἰδῇ, ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν ὅπου τον εἶδα ἔς τὸν δρόμον καὶ δὲν ἐστάθη νὰ μου μιλήσῃ. Ἄ! τὸ εὐρῆκα, θὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα νὰ μου δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ πηγαίνω νὰ βλέπω τὴν Πηνελόπην μίαν φορὰ τὴν ἑβδομάδα, καθὲ Πέμπτη. . . Μὰ πάλιν δὲν μου εἶπε ἡ μητέρα νὰ μὴ κάμω ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν; Τί νὰ κάμω τὸ λοιπὸν! τί νὰ κάμω! Κάτι νὰ κάμω!»

Καὶ ἔκλαιεν ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα.

Τὸ Νινάκι καὶ ἡ Νινίκα ἦσαν καθισμένα ἔς τὸν ὠμὸν της καὶ της εἶπαν μὲ τὴν γλώσσαν των.

«Ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ, Μαρίκα μου, καὶ μὴ κλαῖς.»

Ἡ Μαρίκα ἐπέφη τὸ Νινάκι ἐπάνω ἔς τὸ δάκτυλό της καὶ τοῦ εἶπε:

«Καὶ σὺ δὲν εἶσαι λυπημένο, Νινάκι μου, ποὺ δὲν βλέπεις τὴν Πηνελόπην; καὶ δὲν λυπᾶσαι ποὺ με βλέπεις λυπημένη; Τί θάλεγεσ οὐ ἂν σοῦ τὴν ἔπειραν τὴν Νινίκα; Ἄ! τί καλά ποὺ το ἐσυλλογίσθηκα! Μέσα, πουλᾶκια μου, ἔς τὸ κλουβάκι σας, νὰ πάγω μίαν στιγμὴ νὰ εἶπω κάτι τι τῆς μητέρας, καὶ ἂν πτύχῃ τὸ στήδιόν μου καὶ μου δώσῃ τὴν ἄδεια, νὰ ἴδῃτε τί ὠραία θὰ γίνῃ αὐτὸ που θέλει ἡ καρδιά μου καὶ ἡ καρδουλά σας, ἀγαπητὰ μου πουλάκια!»

Ἄρά γε σὺν τί νὰ ἐσχεδιᾶζεν ἡ Μαρίκα;

Σὺν το ἀκούσετε θὰ σας φανῇ πολὺ παρῆξεν.

Ἐτρεξε ἔς τὴν μητέρα της καὶ της εἶπε νὰ της δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ στείλῃ τὴν Νινίκα ἔς τὴν Πηνελόπην.

— Καλέ, κόρη μου, τί κάθουσα καὶ μου λές; Δὲν συλλογίζουσα πόσο θὰ λυπηθῇ τὸ Νινάκι σὺν χάσῃ τὴν Νινίκα του; Μὴ τὰ χωρίσῃς τὰ καϊμένα, στείλέ τα καὶ τὰ δύο μαζί.

— Μὰ πῶς νὰ τὰ χάσω ἐγὼ καὶ τὰ δύο, μητέρα μου! Ἄς στείλω ἔς τὴν Πηνελόπην τὸ Νινάκι καὶ ἂς κρατήσω ἐγὼ τὴν Νινίκα.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ἡ μητέρα.

Ἔστειλαν λοιπὸν τὸ Νινάκι ἔς τὴν Πηνελόπην, καὶ ἡ Πηνελόπη τῆς ἐμήνυσε:

«Μαρίκα μου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ καὶ σὲ φιλῶ γλυκὰ γλυκὰ!»

Τίποτ' ἄλλο!

(Ἐπετα τὸ τέλος)

Π. Ι. Φ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΗΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΛΑΓΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδτε σελ. 17).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ο ΛΑΓΩΝ ΤΟΥ ΒΟΥ ΙΖΕΛ

Τόσην δύνάμειν ἔχει ἡ παιδικὴ ἡλικία, ὥστε οἱ τρεῖς ἀληθεῖς ἥρωές μας ἐξύπνησαν πρὸ τῆς

ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ζωηροὶ καὶ ἀκμαῖοι, ὡς νὰ μὴ εἶχον πάθῃ ὅσα ἔπαθον χθὲς τὴν νύκτα.

Ὁ Ἰωάννης εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσουν παρευθὺς τὴν πορείαν των διὰ νὰ κερδήσουν χρόνον· ἀλλὰ πάλιν δὲν ἤθελε νὰ ἀπέλθουν χωρὶς νὰ ἀποχαιρετίσουν τὴν φιλάνθρωπον νέαν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν διὰ τὴν προθυμίαν καὶ διὰ τὰς περιποιήσεις της. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμείνουν ἕως ὅτου ἀνοιχῇ ἡ θύρα, ἂν καὶ δὲν εἶχαν πολλὴν πολλὴν διάθεσιν νὰ ἀντικρύσουν τὰ μούτρα τοῦ εὐγενεστάτου κύρ Ἀλῆ Βὲν Ἀμάρ.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιξε καὶ ἡ ἐξαίρετος Οὐρίδα ἐφάνη ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ὄμου της ὀρθίαν στάμναν. Ἐπήγαινε εἰς τὸ ποτάμιον νὰ φέρῃ ὕδωρ. Διερχομένη δὲ ἐμπροσθεν τῶν παιδιῶν ἐμισθίασε καὶ τοὺς ἔρριψε σακκίδιον περιέχον δίπτυρα καὶ φοίνικας.

Ὁ Ἰωάννης ἂν καὶ δὲν εἰξευρε πῶς νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὴν τὰς εὐχαριστίας του, προσεπάθησεν

ὅμως διὰ νευμάτων καὶ σχημάτων διαφόρων καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πράγματι κατώρθωσεν ἡ Οὐρίδα νὰ τον νοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἶπῃ.

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἤθελε καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ποῦ εἶνε τὸ Βοῦ Ἴζελ καὶ ἔλεγε λοιπὸν «Βοῦ Ἴζελ! Βοῦ Ἴζελ!» καὶ εἰδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς του τὸ μέρος τοῦ ὁρίζοντος πρὸς τὸ ὁποῖον ὑπέθετε ὅτι θὰ εἶνε τὸ ζητούμενον ὄρος.

Ἡ Οὐρίδα ἔνευσεν ὅτι ἐνόησε καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸν Φραγκίσκον ἀπὸ τὴν χεῖρα, εἰσήλθεν εἰς τοὺς στενοὺς δρομίσκους τοῦ χωρίου καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν της συχὰ διὰ νὰ βλέπῃ ἐὰν τὴν ἀκολουθῇ ὁ

Ἰωάννης καὶ ὁ Μιχαλάκης.

Ὅτε ἐφθασαν πλέον ἐξω τοῦ χωρίου ἐστάθη καὶ δεικνύουσα πρὸς τὸν Ἰωάννην ὄρος κείμενον εἰς μέρος ὅπως ἀντίθετον ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον εἶχε δεῖξῃ ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὴν, εἶπε:

«Βοῦ Ἴζελ!»

Ἐπειτα ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ Φραγκίσκου, ὅστις καὶ αὐτὸς τὴν ἠσπάσθη, ἐμισθίασε πρὸς τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της πρὸς τὸν ποταμὸν.

Ὁ Ἰωάννης τὴν παρετήρησεν ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη ὀπισθεν ὑψώματός τινος. Τότε στραφείς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βοῦ Ἴζελ εἶπε πρὸς τοὺς ἀδελφούς του:

«Ἐμπρός, παιδιά! τὸν δρόμον μας!»

Ἄν καὶ εἶχον παρέλθῃ τρεῖς ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τὸ δὲ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας των ἀπέχε ἀκόμη πολὺ, ὁ Ἰωάννης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο μακρὰν τὸ Βοῦ Ἴζελ τοῦλάχιστον τὸ ἔβλεπε, τὸ ἔβλεπεν ἀντικρὺ του καὶ ἦτο βέβαιός ὅτι θὰ φθάσῃ τέλος πάντων. Ἡ δὲ εὐμενὴς ὑποδοχὴ τῆς Οὐρίδας εἶχεν ἐνισχύσῃ αὐτὸν καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Τάχα ἦτο ἀδύνατον νὰ εἴρῃ καθ' ἑαυτὸν καὶ ἄλλην Οὐρίδαν;

Και ταυτα λεγων ο Ιωάννης απεθηκε ψουχα ψουχα επι της αμμου την κεφαλην του Φραγκίσκου την οποίαν ειχεν επι των γονάτων του, ηγέρθη και ειπεν εις τον Άλην:

« Έλα, Άλη μου, εμπρός! οδήγησέ με να φέρωμεν ολίγον νεράκι διά τον Μιχαλάκη μας.»

Ο Άλης ανεπήδησε παρευθός και ήρχισε να τρέχη γαυγίζων περιχαρής και στρέφων συχνά την κεφαλήν του όπισω διά να βλέπη εάν τον ακολουθή ο μικρός κύριός του.

Μετ' ολίγον εστάθη σείων την ούραν ζωνηώς εμπροσθεν σωρού πετρών μεγάλων, και έν τώ μέσφ αυτών ο Ιωάννης παρετήρησε μικράν δεξαμενήν φυσικήν ύδατος δροσερού και διαυγούς. Η μικρά αυτή δεξαμενή βεβαίως ειχε γεμίση εκ της βροχής· επειδή έκειτο εις την κατωφέρειαν λάφου τά ύδατα της βροχής εκύλισαν και την έγέμισαν.

Επειδή δέ περιεκυκλοῦτο υπό βράχων, οίτινες εμπόδιζον τας ακτίνας του ήλιου, δέν εξητμήσθη τό ύδωρ ταχέως. Ταυτόχρονας δέ ο βυθός του βράχου ειχε διατηρήσει τό ύδωρ καθαρόν και δροσερόν και όχι βορβορώδες όπως εινε πάντα σχεδόν τά ύδατα της χώρας ταύτης και τά πηγάια και τά βρόχια.

Ο Ιωάννης ανεζήτησε διά των όφθαλμών του πράγμα τι κατάλληλον διά να άντλήση εκ του πολυτίμου εκείνου ύδατος· αλλά πού να εύρη εις εκείνην την ερήμιαν· έβρεξε λοιπόν και αυτός τό μαντήλιόν του και έδραμε ταχέως εκεί όπου εί-

χεν αφήσει τον Μιχαλάκη και τον Φραγκίσκον.

Ο δύσπιστος Μιχαλάκης επίστευσε τότε άφ ου ήσθάνθη εις τους καίοντας κροτάφους του τό ύγρόν και δροσερόν μαντήλιον· παρευθός συνήλθε και έβοήθησε τό Ιωάννην να μεταφέρη τον Φραγκίσκον πλησίον του ζωογόνου ύδατος. Ηντλησαν και οι δύο διά των χειρών των και κατέβρεξαν τό πρόσωπον του παιδιού, τό όποιον μετ' ολίγον ήνοιξε τους κλειστούς όφθαλμούς του.

Απερίγραπτος ήτο ή χαρά των παιδιών!

Τότε δέ μόνον, αλλά μόνον τότε ο Ιωάννης έσυλλογίσθη τον έαυτόν του. Έξηπλώθη έπιστομα και έπι: και έπιεν ύδωρ και έθρόσισε τό πρόσωπον και τας χειράς του.

Τό αυτό έκαμε και ο Μιχαλάκης και παρευθός έλησμώνησε τους απελπιστικούς λόγους τους οποίους έλεγε και έπεσεν από του ενός άκρου εις τό άλλο, τά πάντα έβλεπε βόδινα, και δέν έβλεπε την ώραν πότε να επαναλάβουν την πορείαν των.

« Μή βιάζεσαι, Μιχαλάκη μου. Πρέπει να περιμένωμεν να δύση πρώτα ο ήλιος, και τότε θα ειμπορέσωμεν να βαδίσωμεν καλλίτερα και να κερδήσωμεν όσσην ώραν έχάσαμεν. Έπειτα πόση ώρα μάς χρειάζεται να φθάσωμεν εις τό Βού Ίζελ; Μόλις μία ώρα.»

(Έπειτα συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΙΟΣ
(Κατ' τό γαλλικόν του AD. BADIN)

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο χειμώνας πλησιάζει,
σβύνει κάθε όμορφη
και τον ήλιο σκοτεινιάζει
ή κλαψιγάρα συννεφιά.

Τά πουλάκια εινε κρυμμένα,
δέν φωνάζουν, δέν γελούν,
γέρνουν τ' άνθη μασαμένα
και τά δένδρα ξεφυλλοῦν.

Η βροχή θέ να τελειώση και ο ήλιος θα προβάλη:
Ο Θεός πού μάς τον κρύβη θα τον φανερώση πάλι.

Μά ή άνοιξις θε νάλθη με τά δροσερά της κάλλη:
Ο Θεός πού μάς την παίρνει θα την ξαναφέρη πάλι.

Μέσ' ες τή μαύρη συμφορά των
πόσα δυστυχα παιδιά
έχουν χάση τή χαρά των
ε' έχουν λύπη ες την καρδιά!

Αι! ή λύπη θα περάση και χαρά θε νάλθη άλλη:

Ο Θεός πού τους την παίρνει θα τους την χαρίση πάλι.

(Έν Παρισίαις)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΑΕΜΠΕ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια τής σελ. 27.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΚ

Όταν ο διηγούμενος έτελείωσε την ιστορίαν του: «Είμαι εύτυχής, αγαπητέ μου Λεζάχ, ειπεν ο Άχμέτ, διά τό επεισόδιον τό όποιον μάς έφερε να ομιλήσωμεν περι του Μεβρούχ, διότι ένεκεν αυτού έμάθαμεν την περιεργον ιστορίαν της άπαγωγής και της άπολυτρώσεως της αδελφής σου.

Ο αδελφός σου Μουσταφάς έδειξε σπανίαν ευστάθειαν χαρακτήρος έν τώ μέσφ των περιπέτειών αιτινες τον περιεκύκλωσαν και όμολογώ ότι ο Μεβρούχ σου έφέρθη ευγενώς.

Οί λοιποί έμποροι συνεφώνησαν μετ' του Άχμέτ, όπως δ' αυτός εξήραν τον ήρωισμόν του ληστου, τον όποιον έμεγαλοποιεί εις τά όμματα των ό περιβάλλον αυτόν μυστηριώδης χαρακτήρ.

Ο Σελήμ Βαρούχ μόνος δέν ειπε τίποτε και περιωρίσθη να σφίξη εκ καρδιάς την χείρα του Λεζάχ, διά να τον ευχαριστήση.

Έν τούτοις τό κερβάνιον μετ' ολίγον έμελλε να φθάση εις τά σύνορα της ερήμου. Τό μονότονον και κοινορτώδες έδαφος τό όποιον οι ταξειδιώται διήρχοντο από οκτώ ήμερών, ήρχισε να ποικιλεται πού και πού από πρασίνην χλόην. Υπεράνω δέ των κεφαλών των εξετείνετο γαλανός ουρανός, ό όποιος δέν έφοβούντο να ζοφωθή από την φλογεράν πνοήν του σιμουν, και εμπροσθέν των, εις την άκραν του ήρίζοντος, διέκριναν ολόκληρον δάσος.

Τό κερβάνιον κατήλθεν εις ωραίαν κοιλάδα, εις τό άκρον της οποίας ύψουτο μεγάλον ξενοδο-

χείον· άν και τό κτίριον δέ δέν ήτο διαμονή ούτε πολυ εύάρεστος ούτε πολυ άνετος, έν ταυτοις οι ταξειδιώται μας έχαιρέτισαν την εμφάνισιν αυτού με όμόθυμον χαράν· διότι και όταν άγρια όρδαί δέν επιτίθενται έναντίον σας, ή διά της ερήμου διάβασις εινε πάντοτε και δυσάρεστος και κοπιώδης.

Όλοι λοιπόν ήσαν εύθυμοι και ευχαριστημένοι, όταν εφθασαν εις τό ξενοδοχείον. Ο νέος Μούλει ιδίως τόσον φαιδής ήτο, ώστε μετ' τό γεύμα ήρχισε να χορεύη και να τραγουδή κατά τρόπον τόσον άστειον, ώστε έγέλα και αυτός ο σκταρός Άχμέτ. Άλλ' ο Μούλει δέν ήρκέσθη μόνον να διασκεδάση τους συντρόφους του με την χαράν και με τό τραγουδί του· ήθέλησε να τους φιλεύση με καμμίαν κωμικήν ιστορίαν και αφού ανεπαύθη ολίγον από τά πηδήματά του, ήρχισε να διηγηται ως εξής:

«Εις την Νίκαιαν, όταν ήμην παιδί, εξηνας παραξένος άνθρω-

πος, τον όποιον άνόμαζαν μικρόν Μούκ. Μού φαίνεται σαν να τον βλέπω ακόμη εμπρός μου, με την άστείαν μορφήν του, διότι πραγματικώς ειχε την παραδοξότερην φυσιογνωμίαν την όποιαν ήμπορεί κανείς να άπαντήσει εις την ζωήν του. Κυρίως όμως νομίζω ότι ή φυσιογνωμία του μου ένετυπάθη εις την μνήμην μου τόσον ζωηρά, διότι κάποτε ο πατήρ μου με έδειρεν εις τά γερά εξ αιτίας του.

«Ο μικρός Μούκ, όταν τον έγνώρισα, ήτο γεροντοπαλλήκαρον, άλλ' ήτο μόλις τρεις ήμισυ πό-

«ΕΧΟΡΕΓΙΑΜΕΝ ΓΥΡΩ ΤΟΥ ΩΣΑΝ ΤΡΕΒΑΛΟΙ» (Σελ. 42)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

19. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, καρπὸς τὸ δευτέρον μου,
Τ' ἄλλο ἀντιώνυμα, πτηνὸν τὸ σὺλόν μου.

20. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε κίρη,
Τὸ δευτέρον μου γράμμα
Τὸ ὄλον μου στὰ ὄρη
Ἐβρίσκεις ἐν τῷ ἄμα.

21. Στοιχειογράφος.

Ἦσα ποτὶ εἰς ἔρμον ἢ εἰς ἠερὸν τι μέρος;
"Ε! . . . πόσον μ' ἐπεθύμησες; καὶ μάλιστα τὸ θέρος!
Τὴν κεφαλὴν μου ἔλλαξε καὶ τότε ἀμέσως φύγε.
Να; φύγε, ἀναγνώστὰ μου, τὸ διατάσσω, φύγε.

22. Ἀναγραμματισμός.

Ἐίμαι πιστὸς θεράπων σου, ὡς εἶμαι ἂν ἀρεθῶ
Ἄλλ' εἰς τὰ δάση κρύπτομαι ἂν ἀποκεφαλισθῶ.

23. Ἀνεγμα.

"Ἐρίπκος ἐπὶ τοῦ φύλλου εἰς; τ' ἀνάκτορα πηδῶ.
Ἄγαπῶ τὰς βασιλίσσας; πλὴν τοὺς βασιλεῖς μισῶ.
Φέγω πάντοτε τὰ φῶτα, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ζῶ,
Εἰς τὰ πλοῖα δὲν ἐμβαίνω, εἰς τὰ ὄρη κατοικῶ.
Κ' εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης; ἂν θελήσης θά μ' εὐρήσῃ.
Εἰς τὴν βῆχιν τῆς χελώνης, πλὴν ποτὶ μὲ τοὺς ἰχθύς.
Δυσκολεύσαι ἀκόμη νὰ μὲ λύσῃ; Ἄπορσις;
Ἐμβα' εἰς τὸ δαμάτιόν σου καὶ διπλοῦν θὰ μὲ ἴδῃς.

24. Ἐρώτησις.

Ἦμαι ἑκατὸν ἔτων, καὶ ἐν τούτοις μόνον εἴκοσι πάντε φο-
ράς εἶδα τὴν ἐπιτηρίδα τῶν γενεθλίων μου. Πῶς τὸ εἶ-
χεςτε;

25. Πρῶβλημα.

Ποῖος ἀριθμὸς ἀποτελεῖ τὰ δύο τρίτα τῶν τριῶν τετάρ-
των τοῦ ἑκατὸν;

26. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον χωρίον μᾶς ἀκολουθεῖ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κερκυραίου Διότ.

27. Ἀπροσδόκητον.

Δίκα καλοστρωμένα κρεβάτια πόσα μαζιλάρια χρεῖ-
ζονται;

28. Ἀκροασιχίς.

Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα ἡμιθέου.
1. Θεᾶ. 2. Ἡμιθεός. 3. Νῆσος ἐκ τῶν Σποράδων. 4.
Ὀρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Ἡρωϊκὴ νῆσος. 6. Ἀντιώνυμα.

ΛΥΣΕΙΣ

178. Πυράκιον (Πῆρ, ἄκρον). -- 179. Ψιττακός Ψῆρ-
τα, Κώς). -- 180. Δουλις, Αἰλις. -- 181. Περσία, Πρωσ-
σία. -- 182. Τάρος; Πάρος. -- 183. Ἐλάσσων, Ἐλασ-
σών. -- 184. Παρά, ἄρα. -- 185. Πυλωρός. -- 186. Ἡ
νοκτερίς. -- 187. Ὁ ὀφθαλμός. -- 188. Αἱ βλεφαρίδες. --
189. ΖΑΛΗ. -- 190. ΗΠΑΡ. -- 191. I
ΑΝΗΡ ΠΑΝ
ΛΗΘΩ ΑΝ ΙΝΔΟΣ
ΗΡΩΣ Ρ Α
I

192. Τὸ βιβλίον. -- 193. Ἡ λέξις ὑποθετικωτάτη. --
194. Οὐδέν; διότι εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, δυστυχῶς
ἀόματον. -- 195. Πτολεμαῖος. -- 196. 1. Αὐγή. 2. Νίνα.
3. Ἐλίνα. 4. Ἰωάννα.

197. Ἦτον ὑπ' ἐπλάσθη λευκὸν τὸ ἔσθον,
Πλὴν τὸ σῶμ' ἀκούσαν τῆς ἀηδόνος
Τῆς αἰδοῦς τὸ γράμμα περιεβλήθη
Ἐρυθρίσαν.

198. ΗΡΑΚΛΗΣ (1. Ἦρα. 2. Ῥώμη. 3. Ἀθήναι. 4.
Κλειῶ. 5. Λυκούργος. 6. Ἡρόδοτος. 7. Σάμος). -- 199.
Τὸ καλλίτερον μέσον διὰ νὰ ἀπαλλαγθῶμεν ἀπὸ ἑνα ἑξ-
ἑθρὺν μᾶς εἶνε νὰ τὸν κάμωμεν φίλον μᾶς.

"Ο ΛΕΩΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΒΡΑΒΕΥΕ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ" (Σελ. 51)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

(Συνέχεια τῆς σελ. 37).

Ἄλλ' ἢ μία ὥρα διήρκεσε πάρα πολὺ περισ-
στέρον παρ' ὅσον ἐνόμιζεν ὁ Ἰωάννης. Τῆς χώ-
ρας ταύτης ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε διαφανεστάτη
καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ
πλησιέστερα ἢ ὅσον πράγματι ἀπέχουν.

Ἦτο πλέον νύξ ὅτε οἱ τρεῖς μικροὶ ὁδοιπόροι
ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ ποθινοστάτου Βαῦ
Ἰζελ' ἀλλ' ὅμοι! παρετήρησαν ὅτι δὲν ἦσαν
εἰς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν των. Τὸ ὄροπέδιον ἦτο
λίαν ἐκτεταμένον καὶ εἶχε πολλὰ ὑψώματα καὶ
ἦτο πολὺ ἀνώμαλον, ὥστε ἦτο δυσκολώτατον
πρᾶγμα νὰ ἐρευνηθῶσι καὶ νὰ εὕρουσι ὅτι ἀνε-
ζήτουν.

Μάτην παρετήρησαν παντοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
σκότους, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδον τὸ ὅποιον νὰ
δεικνύη ὅτι εἶνε ἐκεῖ ὁ θεὸς Θωμᾶς; ἠεροχέστη-
σαν μετὰ προσοχῆς καὶ δὲν ἤκουσαν ἄλλο ἢ
τὰς μακρινὰς ὑλακὰς τῶν θῶων καὶ τὰς λυπη-
ρὰς κρυφὰς τῶν νυκτοβίων πτηνῶν.

Ὁ Ἰωάννης διέκρινεν ἀμυδρῶς, ὀλίγα βήματα
μακρὰν, θάμνους τινὰς ἀραιούς καὶ ἐσκέφθη ὅτι
καλὸν θὰ ἦτο νὰ καταφύγουν ἐκεῖ νὰ διανυκτε-
ρεύσουν' ἀλλὰ πάλιν σκεφθεὶς καλλίτερον ὑπώ-
πτεισε μήπως ἐντὸς τῶν θάμνων ἐκείνων ἐκρύ-
πτοντο ζῶα βλαβερά. Προτιμότερον λοιπὸν ἐνό-
μισε νὰ μείνουν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν εἰς τὸ ἀνοιχτὸν
μέρος, καὶ κατέπεσαν καταβεβλημένα ὑπὸ τοῦ
καμάτου καὶ τῶν συγκινήσεων.

Εὐτυχῶς τὸσον ἐξηνητημένοι ἦσαν οἱ δύο
μικροί, ὁ Μιχαλάκης καὶ ὁ Φραγκίσκος, ὥστε
μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθησαν ὑπὸν βαρύτατον,
ὥστις τοὺς ἑκάμει νὰ λησμονήσουν τὰ πάντα.

Μόνος δὲ ὁ Ἰωάννης ἔμεινε ἄγρυπνος.
Τὸ δὴσμοῖρον ἐβλεπε τὰ πράγματα πάρα
πολὺ ζοφερά, αἰσθανόμενον ὅτι ἐκεῖ, ἐν ὑπαί-
θρῳ ἦσαν ἐκτεθειμένοι οἱ ἀδελφοὶ του καὶ αὐτὸς
εἰς παντοίους κινδύνους. Ἐνεκα δὲ τοῦ καμά-
του καὶ τῆς πείνης ἠσθάνετο ἀδυναμίαν καὶ ἐνό-

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῳ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Table with 2 columns: Title and Price. Includes 'ΠΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ' and 'ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ'.

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἀνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν με ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γί-νεται τοῖς μετρητοῖς.

μιζεν ότι βλέπει πράγματα ανύπαρτα. Τῷ ἐφαινετο ὅτι διήρχοντο ἔμπροσθέν του σκιαί φοβεραὶ καὶ πλωρίαί, ὅτι ἤκουε θρυγῆθους καὶ τὸ αἷμά του ἐπάγωνεν εἰς τὰς φλέβας του χωρὶς νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ ἂν τῷ ὄντι ἦσαν ἀληθινὰ ταῦτα ἢ γεννήματα τῆς φαντασίας του.

Τώρα ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἠνάγκασμένος νὰ ὑποκρίνεται τὸν γενναῖον διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἀδελφούς του, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐκοιμῶντο ἤσυχoi, ἠσθάνετο κατ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις τοῦ ὀλιγωτέρας, ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἐκυρίευε φόβος ἀκατάληπτος καὶ ἀγνωστος, κατὰ τοῦ ὁποίου μᾶτην προσεπάθει νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ. Ἐν τῇ συμφορᾷ του ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κρατηθῇ ἐκ τιμῆς πράγματος οἴου δῆποτε καὶ ἦρπασε μετὰ προθυμίας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλῆ καὶ τὴν ἔβληψεν εἰς τὸ στήθος του, τὸ δὲ πιστὸν ζῶον ἐλείχε πᾶς χεῖρας τοῦ μικροῦ κυρίου του ὡς ἐάν ἔλεγε πρὸς αὐτόν:

«Μὴ φοβοῦ, μικρὴ μου κύριε, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἔδῳ καὶ ἔχω τὰ μάτια μου τέσσαρα!»

Αἰφνης ὁ Ἰωάννης ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλῆ ἀνορθωθείσαν διὰ μιᾶς, καὶ ἤκουσε τὸ ἄγρυπνον ζῶον ὅτι ἐγρυζεν ὑποκώφως, ὡς ἐάν ἐπλησίαζε κίνδυνος τις ἢ ἀπειλή.

Τὸ παιδίον ἀκοοῦται καὶ ὄντως ἀκούει κραυγὴν ἀλλόκοτον ἣτις ἐφαινετο προερχομένη ἐξ ἀποστάσεως τεσσαράκοντα τὸ πολὺ μέτρων. Ἀλλ' ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἦτο μᾶλλον λυπηρὰ, ὡμοιάζε πως πρὸς τὸ βέλασμα τοῦ προβάτου ὅταν προσκαλῆ τὸ ἀρνίον του ἢ πρὸς τὸ βέλασμα αἰγός.

Ὁ Ἰωάννης ἀκοοῦται ἐτι μᾶλλον, καὶ πράγματι ἀκούει τὸ βέλασμα ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις. «ὦ! βεβαίως τώρα πλέον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπατάται.

«Ἀλλὰ ἐάν εἶνε γίδα αὐτὸ που φωνάζει, πρέπει ἔδῳ κοντὰ νὰ εἶνε κανὲν κτήμα ἢ καμμία κατοικία, καὶ τότε δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθοῦμε πλέον τίποτε,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἠτοιμάζετο νὰ δρᾷμῃ εἰς τὸ κτήμα ἢ τὴν κατοικίαν νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τεμάχιον ἄρτου καὶ ποτῆριον ὕδατος.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθῃ, ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμήν, σκεφθεὶς πού θά ἀφήσῃ τοὺς ἀδελφούς του μόνους ἀλλὰ πῶς νὰ ἀζμῇ ἀλλέως; Καὶ ἐπειτα δὲν θά ἀζμῇ πολλὴν ὥραν, ὀλίγα λεπτά θά ἦσαν ἄρκετά. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ πιθα-

νὸν νὰ μὴ ἐξυπνήσουν οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ του. Τόσον δὲ ὀλίγον τόπον κατείχον, διότι ἦσαν ἐξηπλωμένοι πλησίον ἀλλήλων, σχεδὸν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὥστε διὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ τις ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὀφθαλμούς ὀξυδερκεστάτους.

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν βελασμάτων τῆς αἰγός, τὰ ὁποῖα ἐπολλαπλασιαζόντο ὡς ἀπὸ κρητὸν ἤ ὥρα, ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν.

Ἀλλὰ πρᾶγμα παράδοξον! Ὁ Ἀλῆς ἀντινὰ ἀναπηδήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ προτρέχῃ ὡς συνήθως τοῦ κυρίου του, τοῖναντίον ἐφαινετο ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ διὰ τῆς βίας, ἐβάδιζε τόσον πλησίον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰωάννου ὥστε περιπλέκετο εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ περιπατῇ. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ γρυζῇ ὑποκώφως, καὶ ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ τὸν θωπεύσῃ διὰ νὰ τὸν καθυσχάσῃ:

«Ἀλῆ μου, μὴ φοβάσαι, δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε γίδα αὐτὸ που φωνάζει, τὴν γνωρίζω ἐγὼ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς.»

Καὶ πράγματι, ἐν τῷ μεταξύ ἀνέτειλεν ἡ σελήνη καὶ κατεφώτισε μικρὸν λευκὸν ὄγκον ὅστις ἐκινεῖτο.

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ, ἦτο αἰετὸ τὸ ζῶον ἐκεῖνο τὸ κινούμενον. Πλησιάζας ἐτι μᾶλλον εἶδεν ὅτι ἡ αἰετὸν προοδεύουσα εἰς πᾶσαλον καὶ ἔσυρε τὸ σχοινίον μετ' ὅλης τῆς δυνάμειός της διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Πού νὰ γνῶσῃ ὁ Ἰωάννης ὅτι τὴν αἰγα τὴν εἶχον δέσῃ ἐκεῖ ἐπίτηδες διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δόλωμα, διότι δὲν εἴξευρεν ὅτι οὕτω πως συνηθίζον οἱ Ἀλγερίνοι κυνηγοί. Πού νὰ ὑποπτεύσῃ τὸ παιδίον ὅτι ἐκεῖ πλησίον θά ἦτο καὶ ὁ κυνηγὸς παράφυλάττων ἰσως εὐθύς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ περιμένων πότε νὰ νυκτώσῃ. Οὐδὲν τοιοῦτον ὑπόπτει, μόνον ἐνόμισεν ὅτι εἶχον ἐκεῖ τὴν αἰγα νὰ βόσκη καὶ εἶχον λησμονήσῃ νὰ ἐλθούν νὰ τὴν λύσουν.

Μόλις ἐπλησίασε πέντε ἢ ἕξ μέτρα καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ δύσμοιρον ζῶον μετέβαλεν ὄλως διόλου στάσιν. Αἰφνης ἔπαυσε νὰ σύρῃ τὸ σχοινίον, ἔπαυσε νὰ βελάξῃ, ἐξάρωσε διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλῆς ἐφαινετο ἐντρομος, κατέφυγε πλησίον τοῦ κυρίου του καὶ ἐφαινετο ὡς νὰ ἐζητεῖ προστασίαν καὶ βοήθειαν. Ὁ Ἰωάννης ἔκυψε καὶ τὸν ἐθώπευσε, καὶ ἠσθάνθη ὅτι

τὸ πιστὸν ζῶον ἦτο τεταραχμένον καὶ ἔτρεμε σπασμωδικῶς, ὥστε αἱ τρίγες του ἦσαν ἠνωθωμένα ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου.

Ἐαυτοχρόνως σιγὴ βαθυτάτη ἐγένε πανταχόθεν. Οἱ μυρταὶ συγκεχυμένοι κρότοι καὶ θόρυβοι, οἵτινες ἤκούοντο πρότερον, ἔπαυσαν αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς.

Ὁ Ἰωάννης ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο, ἠσθάνθη ὁμως φόβον κρυερὸν καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, διότι ὑπόπτεισεν ὅτι προεμνηύετο φοβερόν τι.

Ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας παρήλθε χωρὶς νὰ συμβῇ τι, ἀλλὰ τὸ λεπτόν ἐκεῖνο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγωνιῶντα Ἰωάννην ὀλοκλήρος αἰὼν.

Αἰφνης ὄγκος πλωρίας ἐπέδησεν ὑπεράνω τῶν θάρμων καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς δέκα βήματα μακρὰν τοῦ Ἰωάννου, καὶ μυκηθὸς φοβερός ἤκούσθη. Διεκρίνοντο μόνον δύο ὀφθαλμοὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαύρου ἐκεῖνου ὄγκου ὅστις ἐφωτιζέτο ἀμυδρῶς ὑπὸ τῆς σελήνης.

Ὁ Ἰωάννης τρέμων ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐκεῖνου φόβου ἠσθάνετο τὰ γόνατά του καμπόμενα. Προσῆλωσε τοὺς ἀγριωπούς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ φοβερόν ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐκάνθητο κατὰ γῆς ζαρωμένον. Καὶ ἂν εἶχε ὄπλον, δὲν θά ἠδύνατο νὰ το μεταχειρισθῇ, διότι αὐτὸς δυνάμεις εἶχεν, οὔτε ἠσθάνετο καλὰ καλὰ τί συμβαίνει.

Ὁ δὲ λέων ἐφαινετο συναισθανόμενος ὅτι ὁ μικρὸς ἀντίπαλός του ἦτο ἀσήμαντος καὶ δυσανάλογος πρὸς τὴν δύναμίν του. Ἐκάνθητο λοιπὸν ἔχων ἠπλωμένους τοὺς δύο ἔμπροσθίους πόδας καὶ στηρίζων ἐπ' αὐτῶν τὴν πελωρίαν κεφαλὴν του παρετῆρει τὸν δύσμοιρον Ἰωάννην μετὰ πολλῆς ἀπορίας καὶ περιφρονήσεως.

Τέλος ἐγειρεύεται ὁ λέων καὶ βήματι βραδεί προχωρεῖ ἥσυχα ἥσυχα πρὸς τὸν Ἰωάννην. Τί χρειαίον εἶχε νὰ βιασθῇ, ἀφ' οὗ ἦτο βεβαίως ὅτι ὁ μικρὸς ἀντίπαλός του δὲν δύναται νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῶν ὄνυχων του;

Αἰ! μικρὴ μου Ἰωάννη, τετέλεισται! ἔτοιμάσου νὰ γίνῃς βορὰ τοῦ λέοντος!

Ἐν ᾧ ὁ λέων ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμηθῇ κατὰ τοῦ Ἰωάννου, ὁ πιστὸς Ἀλῆς, βλέπων τὸν μικρὸν κύριόν του κινδυνεύοντα, ἀναλαμβάνει θάρρος καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ λέοντος.

Ἀλλὰ φεῦ!

Ὁ λέων δι' ἑνὸς βραπίσματος ρίπτει κατὰ

γῆς νεκρὸν τὸν γενναῖον Ἀλῆν, καὶ προχωρεῖ βραδείως κατὰ τοῦ Ἰωάννου...

Μπῆμ! ἠκούσθη τότε διπλῆ ἐκτυροσφρότησις καὶ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητον.

Ἀλλὰ παρευθὺς συνῆλθε καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται ἢ ὅτι παρεφρόνησεν.

Εἶδεν ἔμπροσθέν του ὄγκον μαῦρον ἀκίνητον, εἶδε τὸν λέοντα νεκρὸν ἐντὸς λίμνης αἱματος. Ἐπὶ δὲ τοῦ πτώματος τοῦ λέοντος εἶδεν ἄνδρα στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὄπλου του ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τοῦ ροπάλου του.

Ἡ ἐκτυροσφρότησις τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ τοῦ φόβου, ἦτο διπλοῦς πυροβολισμός. Τὸ θηρίον προσεβλήθη καὶ ὑπὸ τῶν δύο σφαιρῶν καὶ ἐτραυματίσθη θανασίμως. κατεκυλισθῆ δὲ παρευθὺς ἀπῆλθεν πλησίον τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸν ἀπέκρυψε διὰ τοῦ ὄγκου, ὥστε ὁ λεοντοθήρας δὲν τὸν διέκρινε κατ' ἀρχάς.

Ἐθαύμασε λοιπὸν ὁ γενναῖος λεοντοθήρας ὅτε εἶδεν αἰφνης ὀπισθεν τοῦ λέοντος σκιάν τινα ἣτις ἐκινεῖτο καὶ ὡμοιάζε πρὸς σκιάν ἀνθρωπίνην. ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν διακρίνῃ ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

«Ἐ, τίς εἶ; ποῖός εἶν' αὐτοῦ; ποῖος εἶσαι;» ἀνεφώνησε προτείνων ἀυτομάτως τὸ ὄπλον του.

Ὅσον ἀπειλητικὴ καὶ ἀγρία καὶ ἂν ἦτο ἡ φωνὴ αὕτη ἀρκεῖ ὅτι ἦτο φωνὴ ἀνθρωπίνη. Παρευθὺς ὁ Ἰωάννης ἔλαθε θάρρος, καὶ ὡς ἀστραπὴ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι αὐτὸς ὁ λεοντοθήρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Βοῦ Ἰζέλ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ τὸν θεῖόν του τὸν ὁποῖον ἀνεζήτει, καὶ ὅστις τὸν ἔσωσε κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ λέοντος.

«Θεῖέ μου!, θεῖέ μου!» ἀνεφώνησεν, ἐκτεινὼν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν σωτήρα του.

Ὁ λεοντοθήρας ἐξέπληγῃ ἐτι μᾶλλον, ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ παιδίου καὶ μάλιστα διότι τὸν ἔλεγε θεῖον.

Ἐκυψε λοιπὸν πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπε: «Μωρὴ πῶς βρόθηκας αὐτοῦ πέρα, ἀνθρωπάκο μου; καὶ τί μὲ λὲς θεῖόν σου;

— Διότι εἶμαι ἀνεψιός σου, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ὁ ἀνεψιός σου Ἰωάννης Καστέρας, υἱός τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ σου Ἀντωνίου Καστέρας.

— Μωρὴ τί μου λὲς; ὁ υἱός τοῦ Ἀντωνίου ἔδῳ πᾶνω ἔς τὸ Βοῦ Ἰζέλ! Μὰ τὸ ναὶ θαρρῶ πως ὀνειρεύομαι!

— "Όχι, όχι, θεέ μου, είνε ἀλήθεια, δέν ό-
νειρεύεσθε !

Καί εξήγησεν εις τόν θεόν του πώς εξεκίνη-
σαν έκ του χωριου των πρό δύο μηνών μετά
τόν θάνατον τῆς μητρός των καί πώς έπλκων-

ΕΙΔΕΝ ΑΝΑΡΑ ΕΣΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΝ ΕΝΙ ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ ΤΟΥ (Ν. 51)

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

(Συνέχεια καί τέλος' ίδε: σελ. 33.)

Δ'.

Μα δέν έρωτάτε τί γίνεται καί ή Πηνελόπη;
Τί νά γίνεται ! Δέν το βλέπετε καί σεις ; τί
μπορεί νά γίνη ένα κορίτσι σάν καταντήση νά
μη βλέπη τή φίλη της πού την είχε σάν αδελφή!
Έκλαιε καί τά δένδρα έμάραινε, καί μάλιττα
καθώς ήτον καί φιλόσθενη, ή καίμένη φαντασθήτε
πιά τήν κατάστασί της. Μέρα τήν ημέρα έχλώ-
μικνε, αδυνάτιζε, καί ή μητέρα της έβλεπε νά
χάνεται τό κορίτσι της χωρίς νά 'μπορή νά το
βοηθήση, χωρίς νά 'μπορή νά ειπή ες τόν άνδρα
της, νά φιλιώση μέ τόν αδελφό του, τόν πατέρα
της Μαρίας !

Βλέπετε πιά μέ τό νού σας πώς της έφάνη τῆς
Πηνελόπης όταν είδε καί της έφεραν τό Νινάκι.
Έπήδα από τή χαρά της καί έτραγουδούσε.

το εις τήν Άλγερίαν διά νά άνεύρουν τόν θεόν
των χωρις νά δύνανται νά τό κατορθώσουν.

(Βασίται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΟΣ
(Κατά τό γαλλικόν του AD. BADIN)

Διά νά χωρισθῆ ή Μάρικα τό πουλάκι της,
πού έτρελλαινετο δι' αυτό καί νά της το στείλη
θά ειπή ότι την αγαπούσε πολύ τήν Πηνελόπη.
Δέν κάνει κανείς έτσι εύκολα τέτοια θυσία.

Η Πολυξένη αγόρασε χρυσό κλουβάκι καί έ-
βαλε μέσα τό Νινάκι, τού έδωκε ζάχαρι, ένα
σωρό παντοσπάνι καί χιλια δύο καλά, αλλά τό
Νινάκι δέν έγύριζε νά τα ιδῆ. Τήν είχε γνωρίση
τήν Πολυξένη καί της έκαμε πολλά χάδια, αλλά
έπειτα από όλίγην ώραν εξάρωσε σέ μία γωνία
του κλουβιού καί έφούσκωσε όπως φουσκώνουν τά
πουλάκια όταν είνε άρρωστα ή λυπημένα. Η
Πολυξένη τού έλεγε τόσα γλυκά λογάκια, αλλά
αυτό τήν έκύτταζε λυπημένο σάν νά της έλεγε :

« Τί τα θέλω όλ' αυτά πού μου δίνεις, άφ'
ού δέν έχω εκείνο που θέλω ! Πού είνε ή Νινί-
κα μου ! »

Δύο ημέρες έπέρασαν καί τό Νινάκι δέν ήθελε
νά βάλη ες τό στόμα του τό παραμικρό.

« Νά το στείλωμε όπίσω, ειπεν ή μητέρα τῆς
Πολυξένης.

— Άς περιμένωμε ακόμη, μητέρα μου, ως τό
βράδυ καί έπειτα τό στέλωμε, ειπεν ή Πολυξένη.

Δέν ήθελε νά το αποχωρισθῆ.

« Καλά, παιδί μου, » ειπεν ή μητέρα της.

Τό μεσημέρι άφ' ου έφαγαν, ή Πολυξένη έπῆρε
τό πουλάκι εις τά χέρια της καί το έχιδε. Τού
έλεγε παραγγελίεσ διά τήν Μάρικαν, τό έφιλούσε
καί έτριχαν τά μάτια της ποδάμι.

Πώς νά το αποχωρισθῆ !

Τό παράθυρον ήτο όρθάνοικτον ! Αἴ, καί τί
μ' αυτό ; Μήν τύχη καί φύγη τό πουλάκι ;

Τό καίμενο δέν είχε δύναμιν νά πετάξη. . .

Έξαφνα πάει τό πουλάκι, εξέρυγε από τά
χεράκια τῆς Πολυξένης, έκαμε δύο τρεις γύρους
μέσα ες τό δωμάτιο καί έπειτα έδωκε μία καί
έβγηκε από τό παράθυρο· αλλά σάν νά το εκούρασε
τό μικρό αυτό πέταγμα, δέν ειμπόρεσε νά πε-
τάξη ψηλά, καί έπεσε κάτω ες τόν κήπον.

Η Πολυξένη τό φωνάζει νά γυρίση όπίσω,
άλλ' αυτό δέν την άκούει.

Έτρόμαζε καί έφοβήθη μή τύχη καί χαθῆ,
καί τότε τί νά της ειπή τῆς Μαρίας ! Δέν έπρό-
φθασι νά βάλη τό καπελλάκι της καί κατέβη ό-
πως ήτο εις τόν κήπον καί έφθασε ες τήν στιγ-
μήν όπου τό Νινάκι επέταξε άπάνω από τόν τοί-
χον του κήπου καί έγινε άφαντον.

— Θεέ μου, εφώναζεν ή Πολυξένη, τώρα θά
χαθῆ τό Νινάκι !

Καί έν ώ ό πατέρας της είχε παραγγείλη νά
μη βγαίνη ποτέ μόνη της έξω από τόν κήπον,
αυτή ανοίγει τήν θύραν καί τρέχει νά το πιάση.

Ήτο καθισμένο άπάνω ες ένα δένδρο καί εφαι-
νετο άσπρο άσπρο μέσα ες τά πράσινα φύλλα του
δένδρου.

« Έλα, καλώς μου το, έλα, Νινάκι μου, έλα,
πουλάκι μου, » εφώναζεν ή Πολυξένη, αλλά τό
Νινάκι δέν έκανε τίποτε καί επέταξεν εις άλλο δέν-
δρον. Τό τρυγονάκι δέν είχε δύναμιν νά πετάξη
πολύ, έπετούσε λοιπόν από κλαδάκι σέ κλαδάκι,
από τόν τοίχο ες τά κεραμίδια καί από κει πάλι
ες ένα σωρό πέτρες νά ανασάνη λιγάκι. Έκει δά
νά σου καί το φθάνει ή Πολυξένη καί τήν στιγ-
μήν πού άπλωσε τό χεράκι της νά το πιάση,
δίνει μία καί πετᾷ πάλιν.

Ε'.

Τά παιδιά έβλεπαν ένα κοριτσάκι νά τρέχη
μέσα ες τούς δρόμους σάν τρελλό, καί ήρώτα τό
ένα τό άλλο. « Τί τρέχει ; Τί έπαθε τό κοριτσάκι ;

— Τῆς έφυγε ένα πουλάκι.

— Πιάστέ το, πιάστέ το !

Η Πολυξένη δέν ήκουσε καθόλου τί έλεγαν
τά παιδιά, αλλά εφώναζε :

« Τό πουλάκι μου, τό πουλάκι μου, θά χαθῆ ! »

Κῆτι καλιόπειδη επέταξαν πέτρες καί μία έ-
πέτυχε τό πουλάκι ες τήν φτερούγα. Τό καίμενο
τό Νινάκι, έκαμε δύο τρεις γύρους καί έπεσε κατά
γῆς μέσα ες ένα κήπον γνώριμον, κοντά ες τό
κλουβάκι τῆς Νινίκας, πού την είχε βγάλη ες τόν
ήλιο ή Μάρικα νά αναλάβη λιγάκι, από τή λυ-
πη της διά τόν χωρισμόν του συντρόφου της.

Κυττάζετε τί τύχη ! τό καίμενο τό Νινάκι
έπεσαν ίσα ίσα εκεί όπου ήθελεν ή καρδιά του !

Η Πολυξένη από τή βία της καί τήν ταραχή
της μήλις καί μετά βίας εκατάλαξε ότι εκείνος
ό κήπος ήτον του θείου της· έμβήκε λοιπόν, άν
καί ό πατέρας της είχαν ειπή ποτέ της νά μη
πάγη ες του θείου της τό σπίτι. Έτρεχε σάν
τρελλή μήν τύχη καί προσθάση ή Γαττίνα, ή γάτα
καί τό άραπάξη' ίσα ίσα μία μπουκίτσα θά το έκανε
τό καίμενο τό Νινάκι ! Τί γαρά ! Έκει πού το
επερίμενε σκοτωμένο, τό είδε μέσα ες τό κλου-
βάκι τῆς Νινίκας.

Έτελείωσαν τά βάζανα του Νινακιού, τήν
εύρηκε πάλιν τήν συντροφιά του. Πού νά έβλέ-
πατε καί τήν χαράν τῆς Νινίκας όταν είδε τόν
αγαπητόν της σύντροφο !

Όταν έπεσε τό Νινάκι ζαλισμένο κοντά ες τό
κλουβάκι, τό είδε ή Μάρικα καί της έφάνη ότι
όνειρεύεται. Έτρεξε μέ πολύ λύπη καί τό έπῆ-
ρε. Άλλά δέν ζευρετε πόσον έχάρη όταν είδεν
ότι άναπνέει. « Ως νά προσθάση λοιπόν ή Πολυ-
ξένη, ή Μάρικα τό είχε βάλη μέσα ες τό κλουβάκι,
καί εκάθητο καί έβλεπε τό εύτυχισμένο ζευγάρι.

Καθώς εύρίθη ή Πολυξένη έξαφνα έμπρός ες
τήν Μάρικα, έλόγισαν τά γόνατά της καί ή φωνή
της έτρεμε : « Μάρικα ! . . . » ειπε.

Η Μάρικα έγύρισεν εύθύς καί καθώς την είδε
τήν Πολυξένην επήδησε καί έπεσε ες τόν λαιμόν
της καί την έφιλησε καί την έφιλησε μέ λαχτάρα.

Τήν στιγμήν εκείνην άν ήσαν εκεί οι γονείς
των ήθελαν συγκινηθῆ νά βλέπουν τά κορίτσια

των μὲ τὰ δάκρυα ἕς τὰ μάτια καὶ μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ἕς τὸ στόμα.

Καὶ πραγματικῶς καὶ οἱ δύο πατέρες ἦσαν ἐκεῖ κοντά. Ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας εἶδε τὸ πουλάκι τὴν στιγμήν ὅπου ἔπεσε μέσα ἕς τὸν κῆπον καὶ εἶδε τὴν κόρην του ὅπου τὸ ἔβαλε ἕς τὸ κλουβάκι. Ἐκεῖ δὲ νὰ τον καὶ ὁ πατέρας τῆς Πολυζένης καὶ μπαίνει ἕς τὸν κῆπον θυμωμένος, διότι ἡ κόρη του ἐπῆγε ἕς τοῦ θεοῦ της ἐν ᾧ εἰςουρον ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ πάγη. Ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας ἔβαλε τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη του, νὰ μὴ μιλήσῃ, καὶ του ἔδειξε τὰ δύο καριτσάκια καθισμένα ἕς τὰ χορταράκια καὶ γαρύμυνα.

Ὁ πατέρας τῆς Πολυζένης εἶχεν ἀδικήσῃ τὸν πατέρα τῆς Μαρίκας καὶ ὅταν εἶδε τὸν ἀδελφόν του ὅτι του χαμογελαῖ λησμονεῖ τὴν ἀδικίαν, ἐμετανόησε διὰ τὸ κακὸν φέρισμάν του, ἐνθυμήθη τὰ μικρά του χρόνια ὅπου ἐπαῖξε μὲ τὸν ἀδελφόν του, καὶ εὐάκρως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

«Κύτταξε, Μαρίκα μου, ἔλεγεν ἡ Πολυζένη, τὸ Νινάκι ἐκόντεφε νὰ πεθάνῃ χωρὶς τὴν Νινίκα καὶ ἐγὼ θὰ πέθενα χωρὶς ἐσενα, Μαρίκα μου.

Ὁ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ὁ Δημήτριος εἶχεν ἀσθενήσῃ πολύ καὶ ὁ ἰατρός τῶ εἶπε ν' ἀναπνῆ συχνά θαλάσσιον ἀέρα, διὰ τοῦτο ὁ θεὸς του, ὅστις τὸν ἠγάπα πολύ, τῷ προσέφερε μίαν πετονιάν διὰ νὰ ψαρεύῃ.

Ὁ Δημήτριος ἐκάθητο ἡμέραν τινα εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἐψάρευεν, ἐπειδὴ δὲ ἡ θάλασσα ἦτο τεταραγμένη καὶ τὰ κύματα θολά ὑπῆρξεν εὐτυχῆς εἰς τὸ ψάρευσμά του καὶ ἦδη ἀρκετοὶ ἰχθύες ἐσπαρτάριζον ἐντὸς τοῦ μικροῦ κανίστρου του.

Τόσον δὲ βυθισμένον εἰς τὴν ἀλειάν ἦτο τὸ παιδίον, ὡστε οὔτε ἤκουεν οὔτε ἐνδιεφέρετο νὰ μάθῃ τί συνέβαινε περὶ αὐτοῦ· ἀλλ' αἶφνης τοιοῦτος θόρυβος ἔγινε πλησίον του ὡστε δὲν ἠδυνῆθη νὰ μὴ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀπετελεῖτο ἀπὸ φωνάς, ἡ μᾶλλον ἀπὸ ὠρυγᾶς παιδίων, τὰ ὅποια ἐφώναζον, ἐκάγχαζον ὡς δαιμονισμένα· εἰς βραχέα διαστήματα, κατὰ τὰ ὅποια ἔπαυον αἱ θορυβῶδεις κραυγαί, ἠκούετο μία φωνὴ ὄλως διάλου διάφορος ἀπὸ τὰς ἄλλας, φωνὴ κλαυθμηρὰ πλήρως λυγμῶν φαίνεται δὲ ὅτι οἱ λυγμοὶ ἐκεῖνοι ἦσαν ἡ αἰτία τῶν γελῶτων καὶ τῶν θορυβῶδων κραυγῶν, διότι ὅσον θλι-

— Ὅχι, ὄχι, μικρούλα μου, ἐφώναζεν ὁ θεὸς της, καὶ τὴν ἐπῆρε ἕς τὴν ἀγκάλην του, ὄχι, δὲ θὰ πεθάνῃς καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένα καὶ τὰ δύο καὶ σύ καὶ ἡ Πολυζένη, ἐμεῖς ὅλα τὰ ἐλησμονήσαμε, δὲν εἰν' ἀλήθεια, ἀδελφε μου;

Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐσφιζαν τὰ χέρια των μὲ πολλὴν ἀγάπην. Τὰ δύο κορίτσια ἔμειναν βουβὰ ὅταν εἶδαν πως οἱ πατέρες των ἐφιλιώσαν.

«Διορθώθησαν ὅλα; εἶπε ἕς τὸν πατέρα της ἡ Μαρίκα καὶ ἀνοῖξε μεγάλα τὰ γαλανά ματάκια της.

— Ναί, ἀγάπη μου, εἶπεν ὁ θεὸς της ὁ πατέρας σου εἶνε ὁ καλλίτερος ἀδελφός του κόσμου. Τὸ σφάλμα ἦτον δικό μου.

— Ἐλα, ἔλα τώρα ἅς λείπουν αὐτά, εἶπεν ὁ πατέρας τῆς Μαρίκας. Ἀδελφε μου, ὅλα τώρα περσισμένα ξεχασμένα.

— Τὸ λοιπὸν θὰ ἔμπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ αὐριον τὴν Μαρίκαν; ἠρώτησεν ἡ Πολυζένη.

— Ναί, παιδί μου, καὶ μεθαύριον, ἂν θέλῃς, καὶ ὁπότε ἄλλοτε θελήσῃς!

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.) Π. Ι. Φ.

βερώτεροι ἦσαν οἱ πρῶτοι τόσον ἠχηρότεροι ἐγίνοντο οἱ δεῦτεροι.

Ὁ Δημήτριος στρέφας τὴν κεφαλὴν του εἶδε πολλοὺς ἀγιοπαίιδας πειράζοντας ἐν παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν, βακένδυτον καὶ ἐλεεινόν. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο δυστυχέστατον· εἶχε γεννηθῆ κυφόν καὶ παραμορφωμένον· οἱ γονεῖς του εἶχον ἀποθάνῃ καὶ τὸ ἀφῆκαν ἐγκαταλειμμένον· γραῖα τις συγγενὴς ἤτις ἀνελάβε νὰ τὸ τρέφῃ νύχτο πολλάκις νὰ τὸ ἀπάρῃ ὁ Χάρος, ἀφ' οὗ ἦτο ἀνᾠρηστον· καὶ ἀνωφελές καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ ταλαιπώρον ἐκεῖνο πλάσμα μὴ δυνάμενον νὰ ἐννοήσῃ διατί ἡ θεῖα του τὸ κατηράτο, διατί οἱ ἄλλοι ἐγέλων μὲ αὐτὸ ὁσάκις τὸ ἐβλεπον, ἤρχετο νὰ κλαίῃ μὲ παράπινον ὅτε ἔβλεπε τὰ ἄλλα παιδιά νὰ τὰ ἀγαποῦν οἱ γονεῖς των ἢ νὰ τὰ φιλοῦν καὶ νὰ τὰ θωπεύουν οἱ συγγενεῖς των.

Τόσον μόνον εὗρισκε νὰ τρώγῃ ὅσον ἦρκει διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ· ἔτρωγε δὲ ὅ, τι ἀπέριπτον οἱ ἄλλοι· ἔπρα τέμνια ψωμίου, ψάρια βρωμισμένα, σῦκα μουχλιασμένα. Τὸ ἐνδύμα του ἀπετελεῖτο

ἀπὸ ράκη πικιλόχροα ἐρραμμένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, διὰ μέσου δὲ τῶν ὀπῶν αὐτῶν ἐφαίνετο τὸ δέρμα τοῦ δυστυχοῦς παιδίου.

Οἱ ἀγιοπαῖιδες μόλις τὸν ἐβλεπον ἤρχίζον τὰς φωνάς « Ὁ καμπούρης! τί τὴν φυλάτε! πάνω του!»

Καὶ ὁ ταλαιπώρος μικρὸς κυρὸς ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, ὅπως σωθῆ ἀπὸ τοὺς σκληροὺς διώκτας του.

Ὅτε ὁ Δημήτριος ἐστρεψε τὸ βλέμμα εἶδεν ἐπαναλαμβανομένην πάλιν τὴν σκηνὴν ἐκαίην, τὴν ὅποιαν αὐτὸς πρῶτην φορὰν ἐβλεπε.

Ἀλλ' ὁ κυρὸς τὴν ἡμέραν ἐκαίην δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν διωκτῶν του. Ἀρπάζας ἐκ τοῦ ἐδάφους λίθον ἠπέριε νὰ τὸν ἐσφενδονίσῃ κατ' αὐτῶν ἀνδρῶν ἵσον ἔσσον ἦσυχον. Τότε τὰ μεγαλιέτερον τῶν παιδίων ὠρυξε καὶ τὸν ἔρριψε χαμαὶ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ σώματός του.

Ὁ Δημήτριος δὲν ἠδυνῆθη πλέον νὰ κρατηθῆ. Ἀφίσας τὴν πετονιάν του ἀνεπήδησε καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ παιδίου τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὑπὸ τὸ γόνυ τὸν δυστυχεῖ κυφόν.

— Ἄφησε, ἄφησε, τὸ δυστυχισμένον τὸ παιδί, ἐφώναζεν ὁ Δημήτριος, καὶ ἔσυρε δι' ὄλων τῶν δυνάμεών του τὸν ἀγιοπαίδα.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀγιοπαῖιδες ἐχύθησαν ἐπὶ τοῦ Δημητρίου.

— Βαράτε! Βαράτε, μωρέ, τὸν σινιὲρ κόντε! Καὶ ὁ σινιὲρ κόντες, ὁ Δημήτριος ἐπάλαιε καθ' ὄλων, προσπαθὼν ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ἐφορμήσαντας ἐπ' αὐτοῦ.

Ὁ κυρὸς εὐρήθη αἶφνης καὶ ἀνελπίζτως ἐλευθέρως, ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς εὐκαιρίας ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ὁ Δημήτριος ἐκέιτο κατὰ γῆς· ἐνόησε ἀνεσηκόμετο καὶ ἀπῶθει τοὺς ἀντιπάλους του· ἀλλ' ὅσον γενναίως καὶ ἂν ἐνθίστατο οὐδὲν τὸν ὠφέλει· ἔφευγεν ὁ εἰς καὶ ἤρχοντο δύο τρεῖς ἄλλοι.

Νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀντιπάλων ἐκλίθη μεθ' ὀρυγῆς χαμαὶ καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ ὀρειᾶς πέτρας, ἐπὶ τῆς ἰδίᾳ ἐκεῖνης πέτρας τὴν ὅποιαν ὁ μικρὸς κυρὸς εἶχε λάβῃ ὅπως φοβερῶς τοὺς διώκτας του καὶ τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀφίση ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ κτύπημα ὑπῆρξε τόσον δυνατὸν ὡστε ἐσχίσθη τὸ δέρμα τοῦ μετώπου καὶ ἐκ τῆς εὐρείας πληγῆς ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἄφθονον αἷμα, ὁ δὲ Δημήτριος ἐπέσε λιποθυμῶς.

Οἱ ἀγιοπαῖιδες ἰδόντες τοῦτο κατετρόμαξαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Ἄνθρωποι τινες ὠδήγησαν τὸν Δημήτριον εἰς ἐν φαρμακεῖον, ὅπου ὁ ἰατρός ἐπλυσε τὴν πληγὴν διὰ ψυχροῦ ὕδατος. Ἐν τῷ δὲ ὁ ἰατρός ἐπέδενεν αὐτὴν ὁ Δημήτριος δὲν ἐνθούσει καθόλου διὰ τὸν ἐκυτόν του, ἀλλ' ἔλεγε:

— Σὰς παρακαλῶ, πολὺ, πολὺ, μὴν εἰπῆτε τίποτε εἰς τὸν θεῖόν μου, διότι θὰ ἀνησυχῆσῃ πολὺ· αἷμα σταθῆ τὸ αἷμα θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τοῦ εἰπῶ τί συνέβη· ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα θὰ ἐξακολουθήσω τὸ ψάρευσμά μου.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ἰατρός, δὲν κάμνει νὰ ψαρεύσῃς· φυσᾷ δυνατὸς ἀνεμὸς καὶ μὲ τὸ ψῦχος ἠμπορεῖ νὰ κωκοφορήσῃ ἡ πληγὴ σου. Ἐγὼ θὰ σε συνοδεύσω εἰς τὸ σπίτι τοῦ θεοῦ σου.

— Ὄ, εὐχαριστῶ πολύ, ἰατρέ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ὑπάγω μόνος μου εἰς τὸ σπίτι μας. Ἄμα σὰς ἰδῆ ὁ θεὸς μου καὶ ἰδῆ καὶ τὴν πληγὴν τοῦ μετώπου μου θὰ παραχθῆ πολὺ.

Ὁ Δημήτριος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐψάρευε, ἔλαβε τὴν πετονιάν του καὶ τοὺς ἰχθύς του, καὶ ἤσυρος καὶ ἀτάραχος ὡς νὰ μὴ εἶχε τίποτε συμβῆ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ του. Ὁ θεὸς, μόλις ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Δημητρίου, εἶδε τὸν ἐπίδεσμον καὶ ἠρώτησε:

«Τί ἔχεις, παιδί μου, Δημητράκη, τί ἔπαθες;

— Ἐπεσα ἐπάνω εἰς μίαν κοπτεράν πέτραν καὶ ἐσχίσθη ὀλίγον τὸ δέρμα τοῦ μετώπου μου.

Ὁ Δημήτριος δὲν ἐψεύδετο, ἀλλὰ δὲν ἔλεγεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἦτο τόσον φιλαλήθης ὡστε καὶ ὅταν ἔλεγε μόνον τὴν ἡμίσειαν ἀλήθειαν ἡ γλῶσσά του ἐμπερδούετο· εἶπε δὲ τὰς λέξεις ταύτας κατακόκκινος καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Ὅχι, ὄχι, Δημήτριε, δὲν μοῦ τὰ λέγεις ὅλα... Ἀλλὰ θὰ τὰ μάθω.

Πρὶν προφθᾶσῃ ὁ Δημήτριος νὰ εἰπῇ λέξιν ὁ θεὸς του ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον ἔμαθε παρὰ τοῦ φαρμακοποιοῦ λεπτομερῶς τὴν γενναίαν διαγωγὴν τοῦ Δημητρίου, ὅστις μετ' εὐγενοῦς μεγαλοφυΐας ἐφόρμησε κατὰ τοῦ σωροῦ τῶν ἀγιοπαίδων ὅπως ἐλευθερώσῃ τὸν κυφόν.

Ὅτε ἐπέστρεψεν, ἡ μορφή του ἐξέφραζε συγκίνησιν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θαρραλῆς.

Ὁ θεὸς τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὸν ἐφιλήσεν ἐπανειλημμένως φιθυρῶν.

— Δημητράκη, εἶσαι καλὸ παιδί.

Ὁ Δημήτριος ἠσθάνετο γλυκιάτων εὐχαρί-

στην εις τὸ βάθος τῆς καρδίας του· ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἄξιος ὄλων ἐκείνων τῶν θωπειῶν.

Ἡ πληγὴ τοῦ Δημητρίου εἶχεν ἐντελῶς θεραπευθῆ, οὗτος δὲ θὰ ἐλησμονέει καθ' ὀλοκληρίαν τὴν πράξιν του ἂν μὴ κητελάμβανεν αὐτὸν ἐνίοτε θλιθερὰ σκέψις.

Ὁ κυφὸς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ τοῦ Δημητρίου· ὁ Δημήτριος ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ εἴπῃ, ἂν ὄχι ἄλλο τι, τοῦλάχιστον ἐν εὐχαριστίῳ.

Ὅχι δὲ μόνον δὲν ἤρχετο, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις συνήγα καθ' ὄδον τὸν Δημήτριον προσεποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν ἐβλέπε καὶ διηυθύνετο πρὸς ἄλλο μέρος. Ἀλλὰ διατὶ ἡ ἀχαριστία ἐκείνη; Ἰσα ἴσα μάλιστα ἔπρεπε νὰ τὸν εὐγνωμονῇ διότι ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ πάλης οἱ ἀγυιόπαιδες δὲν εἶχον πλέον πειράξῃ τὸν κυφόν· πιθανῶς διότι εἶδον ὅτι εἶχε προστάτας γενναίους καὶ καλῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Ὁ Δημήτριος ἦτο λυπημένος διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυφοῦ· καθόσον μάλιστα ἀπὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπληρώθη διὰ τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο παιδίον ἠσθάνθη συμπάθειαν δι' αὐτό.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἠρώτησε τὸν θεόν του:

— Ἐκεῖνο τὸ παιδί ἦλθε καμμίαν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι;

— Ὅχι· καὶ διατὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ;

— Μὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἤξούρω... νὰ μὰς ἰδῇ.

Ὁ θεὸς ἐνοήσας τὴν σκέψιν τοῦ Δημητρίου ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἐχθεις δίκαιον, Δημητράκη, ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ νὰ σε ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ σε εὐχαριστήσῃ δι' ὅ τι ἔκαμες δι' αὐτάν. Αὐτὸ δὲν ἐνοεῖς;

Ὁ Δημητράκης ἔγινε κατακόκκινος. Δὲν ἀπάντησεν, ὁ δὲ θεὸς ἐξηκολούθησε.

— Ἀλλὰ θὰ τὸν συνήτησες εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ σε εὐχαρίστησε βέβαια.

— Ὅχι, θεε, δὲν μοῦ εἶπε λέξιν, ὁσάκις με ἰδῇ ἀλλάξῃ δρόμον καὶ κάμνει ὅτι δὲν με βλέπει.

— Καὶ λυπεῖσαι δι' αὐτό;

— ὦ, πολὺ, παρὰ πολὺ.

— Ἐχθεις λοιπὸν τὴν ἀξιώσιν ὁσάκις σε ἀπαντᾷ αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί νὰ σοῦ ἐκφράξῃ δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην του;

— Ὅχι, ὄχι, θεε, ἤθελα νὰ δεικνύῃ ὅτι με ἀγαπᾷ, διότι κ' ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν

ἐκείνην. Κ' ἔπειτα δὲν μοῦ φαίνεται φυσικὸν νὰ μὴ μοῦ γνωρίζῃ καμμίαν χάριν... ἂν ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν θέσιν του...

— Καὶ σὺ ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν του, ἂν ἦσο ὡσάν αὐτό, τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμες. Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν σὺ νὰ ὁμοιάξῃς με τὸ δυστυχὲς αὐτὸ παιδί; σὺ ἐγεννήθης μεταξὺ τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν θωπειῶν, ἠσθάνθης φιλήματα στοργῆς ἐπὶ τῶν παρειῶν σου καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀγάλην τῶν γονέων σου ἦλθες εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ θεοῦ σου, ὁ ὅποιος σε ἀγαπᾷ ὡς πατὴρ καὶ μήτηρ συγχρόνως· πῶς λοιπὸν εἶνε δυνατόν νὰ συγκριθῇς με ἐν δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον πλάσμα, ἐγκαταλελειμμένον καὶ ἀπροστάτευτον, βραχένδυτον καὶ ἔλειονόν, τὸ ὅποιον παντοῦ βλέπει ἐχθρούς καὶ διώκτας; Ἐσοκέφθης ποτὲ ποῖαν ἀνάγκην ἀγάπης ἔχει ἡ ψυχὴ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ κυφοῦ; Ἰσως δὲν εἶνε κακόν, ἀλλ' ἔχει πείσμα καὶ λύπην καὶ κακίαν εἰς τὴν καρδίαν του, διότι κανεὶς δὲν τὸ ἀγαπᾷ, διότι ὅλοι τὸ δέρον. Ἄς τὸ ἐναγκαλισθῇ κανεὶς, ἄς δείξῃ ὅτι τὸ ἀγαπᾷ καὶ τότε θὰ ἴδῃ τί ἔχει μέσα ἡ καρδία του...

— Τότε λοιπὸν θὰ ὑπάγω ἐγὼ εἰς τὸ πτωχόσπιτόν των...

— Καὶ θὰ κάμῃς καλᾶ· ἀλλ' ἂν δὲν σοῦ εἴπῃ εὐχαριστίῳ, ἂν δὲν σοῦ δείξῃ εὐγνωμοσύνην, μὴ θυμώσῃς ἐναντίον του, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ ἀγαπᾷς. Εἰπέ του νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κήπὸν μας νὰ παίξῃ, χωρὶς νὰ φοβῆται νὰ τὸ περιπαίξῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ πειράξῃ.

Καὶ ἔπειτα, παιδί μου, ἂν τὸ παιδί αὐτὸ ἔχῃ κακὴν καρδίαν, ἂν δὲν ἠμπορῇ νὰ αἰσθανθῇ τὸ γλυκὺ αἰσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ πάλιν δὲν πρέπει νὰ μετανοῆς διὰ τὴν πράξιν σου. Ὅταν κάμνωμεν μίαν καλὴν πράξιν ὅς μὴ συλλογιζώμεθα ἂν ὁ εὐεργετηθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς θὰ αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην. Ἄν εἶνε εὐγνώμων τόσῳ τὸ καλλίτερον· ἀλλ' ἂν λησμονῇ τὴν εὐεργεσίαν τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, διότι θὰ στερηθῇ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν τὴν ὅποιαν δύναται νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του. Ἀλλὰ σὲ μὴ σὲ μέλη. Τὸ νὰ ὑπερασπιζώμεθα τοὺς δυστυχεῖς, νὰ βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντες, ν' ἀπομάσσωμεν τὰ δάκρυα τῶν θρηνοῦντων προξενεῖ τόσον μεγάλην εὐχαριστήσιν, ὥστε ὁ πράττων αὐτὰ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἄλλου τινός διὰ νὰ εἶνε εὐτυχής.

[Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ]
ΑἰΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 41.)

Ὁ σκύλος ἐγαύγιζε πάντοτε ὑποκόπως καὶ ἐφαίνετο ἐρεθιζόμενος ἐκ τῆς θέας ἐνὸς δράκοντος σχεδιασμένου ἐν τῷ μέσῳ τῆς θύρας διὰ χαλκίων ἡλων. Ὁ Μοῦκ περιέφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς εἰκόνας ἐκείνης τὴν ὁποίαν περιέργως ἐξήταζε, ὅτε αἰφνης εἰς ἐκ τῶν ἡλων ὑπεχώρησε καὶ ἡ θύρα στραφεῖσα περὶ ἐαυτὴν ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἐκτεπληγμένους ὀφθαλμούς του τὸν θάλαμον τὸν ὁποῖον πρὸ τόσου χρόνου ἐπόθει.

« Ἡ ὄψις τοῦ θαλάμου ἦτο παραδοξὸς καὶ ἐκπληκτικὴ, Ἡτολληθῆς μουσεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὕρισκοντο μύρια διάφορα ἀντικείμενα· ἐνδυμασίαι ὄλων τῶν τόπων καὶ ὄλων τῶν χρόνων, φίλαι, ἀγγεῖα, δοχεῖα ὑάλινα, πτηνὰ ταριχευμένα, ὄφεις τυλιγσόμενοι πέριξ στηλῶν ἢ ἐρποντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σκελετοὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μαγικὰ κάτοπτρα, κλωβία, πυξίδες, τηλεσκόπια καὶ μύρια ἄλλα εἶδη, τέλος πάντων ὀλοκληρὸς ἡ ἀποσκευὴ μαγείας.

« Ὁ Μοῦκ ἔμεινε ἐνεός. Μετέβαινε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀντικειμένου εἰς τὸ ἄλλο, ἐξετάζων τὰ πάντα μετὰ περιεργίας παιδίου, καὶ, ὡς παιδίον, ἐγγίζων τὰ πάντα.

« Τὴν προσοχὴν του εἴλκυεν ἰδίως μεγαλοπρεπεῖς κρυστάλλινον ἀγγεῖον τῆς Βοημίας. Τὸ περίεστρεψε πανταχῶθεν θαυμάζων τὴν ἐργασίαν του, ὅταν αἰφνης ἠκούσθη θόρυβος. Ὁ Μοῦκ ἀνεσκίρτησε, τὸ δὲ ἀγγεῖον ὀλισθεῖσαν ἐκ τῶν χειρῶν του συνετρίβη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς ἀπειρα τεμάχια μετὰ κρότου πυροτεχνήματος.

« Ὁ θόρυβος ἦτο ψευδής, ἀλλὰ τὸ δυστύχημα νὰ ἐκλίπη.

τὸ ὅποιον ἐπροκάλεσεν ἦτο πραγματικόν. Μετὰ τὸ κατόρθωμά αὐτὸ ἔπρεπε τὸ ταχύτερον νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τῆς γροίας.

« Ἡ ἀπόφασίς του ἐλήφθη εἰς τὴν στιγμὴν. Μὴ λησμονήσας ὅμως καὶ τὴν σκοπὸν ὅστις τὸν ἔφερον ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ πανταχοῦ, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐν ἐλλείψει χρημάτων, ἐνδύματα τινα ἢ κανὴν σκευὴ ἀπὸ τὸ ὅποιον νὰ ὠφεληθῇ. Κατὰ

τὴν ἐρευναν ἐκείνην, τὸ βλέμμα του ἐπεσεν ἐπὶ ἐνὸς ζεύγους ἀργαίων ὑποδημάτων σχήματος ἀπὸ πηλοῦ, ἀλλὰ διαστάσεων αἱ ὁποῖαι τὸν ἐγοήτευσαν. Προφανῶς ἦσαν προωρισμένα ἀρχικῶς διὰ κανένα γίγαντα, ἠδὲν αὐτὸ δὲ ἀκόπως νὰ χωρέσων ἐντὸς τοῦ ἐνὸς δύο πόδες ὡς τοῦ Μοῦκ. Τοῦτο ἀκριβῶς ἤρσεν εἰς αὐτόν. Μὲ τοιαῦτα ὑποδήματα θὰ εἶχεν ἐπὶ τέλους ὄψιν ἄνδρος, καὶ δὲν θὰ τὸν μετεχειρίζοντο πλέον ὡς παιδίον.

«ΣΥ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ· ΤΟ ΕΙΠΕ» (Σελ. 58.)

« Μικρὰ καὶ κομψὴ ράβδος ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου, φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς σκαλιστὴν κεφαλὴν λέοντος, τῷ ἐφάνη ἐπίσης ἀντικείμενον ἀχρηστον εἰς τὴν Κυρὰν Ἀγαβῆ ἐνῷ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτόν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν του. Ἠρπασε καὶ αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πλέον τὰς ἐρεῦνας του ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ τῆς οἰκίας καὶ ἔτρεξε, χωρὶς νὰ κυτᾷ ὀπίσω του, μέχρι τῶν πυλῶν τῆς πόλεως· φθάσας ἐκεῖ δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀκόμη ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ ἕως οὗ ἡ ἀναπνοὴ του ἤρχισεν

«Ὁ μικρὸς Μούκ οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶχε τρέξῃ τίσον πολὺ καὶ τόσον ταχέως, καὶ ἐν τούτοις μεθ' ὅλην τὴν κόπωσην ἣτις τὸν κατέλαβεν, ἠθιάνετο ἑαυτὸν ὠθούμενον νὰ τρέξῃ, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὑπερφυτικὴ τις δύναμις τὸν ἔσυρε τρῶπον τινα ἀκουσίως Ὁ Μούκ, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἦτο ἀγγίνους· συνεπέρανε λοιπὸν ὅτι εὐρίσκειτο ὑπὸ τὴν ἐπιήρειαν γοητείας τίνος ἣτις θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὰ νέα του ὑποδήματα καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸς αὐτὰ καθὼς ὅταν θέλῃ τις νὰ σταματήσῃ ἵππον κалπαζίντα: «ὦ! ὦ! στάσου! σιγά, σιγά!»

«Τὰ ὑποδήματα ἐσταμάτησαν ἀμέσως καὶ ὁ Μούκ ἐξαντήλθει εἰσεσε κατὰ γῆς ὅπου ἀπεκοιμήθη.

«὘νῶ ἐκοιμᾶτο βαθέως, ὁ μικρὸς σκύλος τῆς Κυρᾶς Ἀγαβζζὴ τῷ ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ τῷ ἐγαύγεισε τὰ ἔξῃς:

«Ἀγαπητέ Μούκ, ἀτελῶς γνωρίζεις τὴν χρῆσιν τῶν ωραίων ὑποδημάτων σου. Μάθε λοιπὸν ὅτι, ἐὰν τὰ φορέσις καὶ κάμῃς τρεῖς στροφάς περὶ τὸν ἑαυτόν σου, θὰ πεταχθῇ καὶ ἔναι μεταβῆς ὅπου θελήσῃς. Μάθε ἀκόμη ὅτι τὸ μικρὸν ραβδίον σου περιέχει τὴν ἀληθῆ ῥάβδον τοῦ Ἰακώβ καὶ ὅτι διὰ μέσου αὐτῆς δύνασαι νὰ ἀνακαλύπτῃς τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους περικλείει ἡ γῆ, διότι ὅπου ὑπάρχει χρυσὸς κτυπᾷ τρεῖς φοράς καὶ ὅπου ὑπάρχει ἄργυρος δύο.

«Αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἶδεν ὁ Μούκ, μόλις δὲ ἐξύπνησε ἠθέλησε νὰ ἐξελέγξῃ τὴν δύναμιν τῶν ὑποδημάτων του, ἀναμένων κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως δοκιμάσῃ καὶ τὴν ῥάβδον του. Φορέσας λοιπὸν ταχέως τὰ ὑποδήματά του, ἐσήκωσεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν ἕνα πόδα καὶ ἤρχισε νὰ στρέφηται περὶ τὸν ἄλλον στηριζόμενος εἰς τὸ τακοῦνιον.

«Ὅστις ἐδοκίμασε τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τρεῖς κατὰ συνέθειαν μὲ ὑποδήματα πολὺ πλατέα δὲν θὰ ἐκπλαγῇ ἂν ὁ μικρὸς Μούκ, τὸν ὁποῖον ἡ βαρεῖα κεφαλή του παρέσυρε πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, δὲν ἐπέτυχεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

«Πολλάκις ἔπασσε βαρέως μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς. Ἐν τούτοις δὲν ἀπληπίστη καὶ ἤρχισε πολλάκις τὴν δοκιμὴν, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευσεν, ἔκαμε τρεῖς στροφάς πλήρεις, ὡς σβοῦρα, εὐχόμενος νὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν πλησιεστέραν μεγάλην πόλιν, καὶ τὰ ὑποδήματά του τὸν ἐσήκωσαν πάραυτα εἰς τὸν αἴρα, ἔτρεχον ἀνωθεν τῶν νεφῶν ὡς ἐὰν εἶχον περὰ, καὶ πρὶν ἢ ὁ μικρὸς Μούκ λάβῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ

μεγάλῃς πλατειᾶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ὕψοστο μεγαλοπρεπὲς παλάτιον τὸ ὁποῖον καθὼς ἔμαθε μετ' ὀλίγον ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλεῖα.

«Ὁ Μούκ ἦτο κάσσοχος δὲ πολυτίμων φυλακτῶν ἄλλ' ἔως ὅτου τὰ χρησιμοποιήσῃ ἔπρεπε νὰ ζήσει, καὶ αὐτὸς δὲν εἶχε οὐδὲ λεπτὸν διὰ νὰ προμηθευθῇ τροφὴν. Ἐὰν δὲ δεικνύουσα τοὺς κερυμένους θησαυροὺς ἦτο ἀριστον πρᾶγμα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ διελεθῇ ἐκ τοῦ μέρου ὅπου κρύπτονται οἱ θησαυροί, διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ ἀβέδωσ νὰ κτυπήσῃ, τοῦτο δὲ δὲν ἀπαντάται καθ' ἑκάστην. Ὑποδήματα περωτά, εἶνε ἐπίσης περιφήμων κτήμα, ἀλλ' ὅταν τρέξῃ τις ἀσκόπως δὲν γεμίζει τὴν κοιλίαν του. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀγγελιοφόρος τις εἰσῆρχετο εἰς τὸ παλάτιον κατασκευασμένους καὶ ἀσθμαίνων.

«Ἴδου εὐκαιρία, εἶπεν ὁ Μούκ καθ' ἑαυτόν· οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πληρόνονται καὶ τρέφονται καλά, θὰ καταταχθῶ μετὰ αὐτῶν καὶ θὰ τοὺς περάσω ὅλους χάρις εἰς τὰ ὑποδήματά μου». Καὶ διευθυνθεὶς καθ' εὐθείαν εἰς τὸ παλάτιον, ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ ἐπιστάτου τῆς βασιλικῆς θεραπείας, εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ἀγγελιοφόρος.

Ὁ ἐπιστάτης ἀνεκάγχασεν ὅταν κατεβίβασεν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἐξάμβλωμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμαν τὴν παράλογον αὐτὴν πρότασιν:

«— Σὺ ἀγγελιοφόρος; τῷ εἶπε.

«— Ναι ἐγὼ, ὁ Μούκ ὁ υἱὸς τοῦ Μουρχχ, ὁ ἐπονομαζόμενος μικρὸς Μούκ καὶ ἰσχυρίζομαι ὅτι θὰ περάσω εἰς τὸν δρόμον τὸν καλλήτερον ὁρμά τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

«Τὸ θάρρος τοῦ νάνου ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπιστάτην. Δὲν ἐπίστευε λέξιν ἐξ ὅσων ἔλεγεν ὁ Μούκ. Ἦτο δυνατόν παρόμοιος κονταπίθαρος νὰ συναγωνισθῇ ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα μὲ δραμεῖς ὁμοιάζοντας πρὸς διαθήτας καὶ τῶν ὁποίων ἐκᾶστη διασκευὴ θὰ ἰσοδυναμεί πρὸς δέκα ἰδικὰς του! Ἀλλ' ἐπέκρθη ὅτι ὁ μικρὸς νάνος θὰ ἦτο κωμικός τις μὲ τὸν ὁποῖον θὰ διεσκεδάσεν ὁ βασιλεῖς.

«— Ἐγὼ εἶπε, σὲ λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Καταβῆ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ εἶπε νὰ σοῦ δόσουν νὰ φάγῃς, ἀλλὰ συγχρόνως εἰδομάσου νὰ κάμῃς ἕνα δρόμον ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Πήγαινε, καὶ, ἐὰν ἀγαπᾷς τὰ αὐτιά σου, προσπάθησε νὰ τὰ κταφῆς καλά.

«Ὁ Μούκ δὲν ἴφθηκε νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ τὴν

πρόκλησιν καὶ κατήλθε μὲ τὰ τέσσαρα τὴν κλίμακα, ὀδηγούμενος ἀπὸ ἕνα μαῦρον ὅστις ἐύστησεν εἰς τὸν μάγειρον νὰ τῷ δόσῃ ὅτι ἐπεθύμει.

«Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Μούκ χορτάτος, ὠδηγήθη εἰς μέγα λιθάδιον τὸ ὁποῖον ἐξετείετο κάτωθεν τῶν παραθύρων τοῦ παλατιοῦ καὶ ὅπου θὰ ἐλάμβανε χώραν ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον ὁ ἐπιστάτης τῷ εἶχεν ἀναγγεῖλαι.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν εἰς τὴν αὐλὴν μεγάλη σπάνις διασκεδάσεων. Ὁ εὐνοούμενος πύθηκος τοῦ βασιλέως, Κιγαίλλας εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ δυσπεψίας· ὁ ὠραῖος φιττακὸς τοῦ ὁ ἐπονομαζόμενος Οὐράνιον Τόζον εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πτώσεως τῶν πτερῶν ἐμοιαζῶν ὡς πετεινὸς ἔτοιμος διὰ τὴν σοῦβλαν. Ἐμεναν ἀκόμη τὰ ἐρυθρὰ φάρια, ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἡ θεὰ αὐτῶν ἤρχισε νὰ φαίνεται εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα πολὺ μονότονος. Ἐδέχθησαν ὅθεν μετὰ προθυμίας τὴν πρότασιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ὁ ἐπιστάτης νὰ προσφέρῃ εἰς τὰς Αὐτῶν Ὑψηλότητας τὸ θέαμα δρόμου εἰς τὸ ὁποῖον εἰς ἄνεος θὰ ὑπερέβαιναν, ὅπως ἔλεγε τοῦλάχιστον, τὸν μᾶλλον εὐκίνητον δρομῖα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

«Ὅταν ὁ Μούκ ἐφάνη εἰς τὸ λιθάδιον ὅλην ἡ αὐλὴ ἦτο ἡδὴ εἰς τὰ παράθυρα, ὅλους δὲ κατέλαβε δυνατός γέλιος ὅταν εἶδον νὰ προχωρῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα τὸ ἔχον ὑπερμεγέθη κεφαλήν, καὶ νὰ ὑποκλίνεται δεξιὰ καὶ ἀριστερά ὅπως χαιρετίζει τὴν συνάθροισιν. Ἀλλ' ὁ φίλος μας χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἀπὸ τοὺς γέλιωτας ἐποικητήθη πλησίον τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἦτο ἀδύνατος καὶ ἰσχνός ὡς λαγὼς καὶ ἀνέμενε ἀταράχως τὸ σημεῖον.

«Ἡ πρηνικίπησσα Ἀμαρξᾶ, ἐκίνησε τὸ ριπίδιόν τῆς καὶ ταυτοχρόνως, ὡς δύο τόξα ριπτόμενα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, οἱ δύο δρομεῖς ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ λιθαδίου.

«Κατ' ἀρχὰς ὁ ἀντίπαλος τοῦ Μούκ ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ ἄλλ' οὗτος χάρις εἰς τὰ διαβολικὰ ὑποδήματά του τὸν ἐφθασεν καὶ τὸν ὑπερέβη, προσήγγισε δὲ εἰς τὸ τέρμα πολὺ πρὸ τοῦ ἄλλου ὅστις ἐφθασεν ἀσθμαίνων, ἐνῶ ὁ Μούκ ἀνέπνευεν τόσο ἡσυχῶς, ὡς ἐὰν εἶχε κάμη τὸν δρόμον μὲ τὸ σύνθημα βῆμα.

«Οἱ θεαταὶ ἔμειναν ἐπὶ τινας στιγμάς ἐκπληκτοὶ ἐκ θαυμασμοῦ· ἀλλ' ὅτε ὁ βασιλεῖς ἤξιωσε νὰ χειροκροτήσῃ, ὅλην ἡ αὐλὴ ἔπραξε τὸ αὐτὸ

κραυγάζουσα Ἀγίτω ὁ μικρὸς Μούκ! εἶνε ὁ βασιλεῖς τῶν δρομέων!»

«Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ μικρὸς Μούκ προσελήφθη εἰς τὴν προσωπικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως ὡς δρομεὺς τακτικὸς καὶ ἔκτακτος καὶ καθ' ἑκάστην χάρις, εἰς τὴν εὐφῶιαν του καὶ τὴν πίστιν μετὰ τῶν ὁποίων ἐξετείλει τὰς παραγγελίας, ἡ πρὸς αὐτὸν εὐνοία τοῦ βασιλέως νῆζανεν. Ἡ εὐνοία τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβανεν ἐκίνησε κατ' αὐτοῦ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων ὑπηρετῶν, οἵτινες δὲν ἄφιναν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποδεικνύωσι εἰς τὸν πτωχὸν Μούκ ὅλην τὴν δυσμένειάν των.

«Ἡ κατάστασις αὐτῆ τὸν ἐλύπει. Ἐκ φύσεως ἀγαθὸς καὶ διατεθειμένους νὰ συμπαθῇ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὄχι μόνον τὸ μῖσος ἀλλ' οὐδὲ τὴν ψυχρότητα τῶν ἄλλων. «Ἐν ἡδυνάμην ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, νὰ προσφέρω καμμίαν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς συντρόφους μου, ἴσως ἡ κατάστασις αὐτῆ θὰ ἤλασσε.» Ἀνεμνήσθη τότε τὸ μικρὸν ραβδίον τοῦ τοῦ ὁποῖον ἡ νέα του κατάστασις τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς. «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εὖρω θησαυροὺς διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐσχέπτετο· τὰ δῶρα τοῦ βασιλέως μοὶ ἀρκοῦν. Ἀλλ' ἂν συνέβαινε νὰ συναντήσω κέρδος τι, θὰ τὸ διένειμα εἰς τοὺς συντρόφους μου, καὶ τοῦτο θὰ τοὺς διέθετον ἴσως ὑπὲρ ἐμοῦ.» Ἐκτοτε δὲν ἐξήρχετο πλέον, εἴτε δι' ὑπηρεσίαν, εἴτε διὰ περίπατον χωρὶς νὰ φέρῃ μαζί του τὴν ῥάβδον του, ἐλπίζων ὅτι ἡμέραν τινα ἡ τύχη θὰ τὸν ὠδήγει εἰς κανὲν μέρος ὅπου θὰ ἐκρύπτοντο θησαυροί.

«Ἐσπέραν τινα ἐπλανᾶτο μόνος εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομεικρυσμένον μέρος τοῦ κήπου τοῦ βασιλέως ὅτε ἠσθάνθη εἰς τὴν χεῖρα του τὴν ῥάβδον νὰ πηδήσῃ τρεῖς. Πλήρης χαρᾶς ἔσυρε πάραυτα τὸ ἐγγχειρίδιόν του καὶ ἐσημάδευσε τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν θέσιν, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

«Τὴν νύκτα ἐλαβεν ἀξίνην καὶ φανὸν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ θησαυροῦ ὅστις τῷ ἐπροξένησε περισσότερον κακὸν ἢ ὅσον ἐπερίμενε, διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ εὖρη τις ἐν μεταλλεῖον, ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ δύναται νὰ τὸ ἐκμεταλευθῇ. Οἱ βραχιόνες τοῦ Μούκ ἦσαν ἀδύνατοι, ἡ ἀξίνη βαρεῖα καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον ὥρας διὰ νὰ σκάψῃ δύο μόλις πόδας. Τέλος ἡ ἀξίνη προσέκρουσε εἰς πρᾶγμα τι σκληρὸν ὅπερ ἀπέδωκε μεταλλικὸν ἦχον. Ἐρῆνῆσθε

τότε μετά περισσοτέρου ζήλου όπως απαλλάξει εντελώς το αντικείμενον του οποίου έβλεπε μόνον την μίαν πλευράν. Ήτο υπερμεγέθης κάλπη, δε δε κατώρθωσε ν' αποσπάση το κάλυμμά της την εύρη πλήρη χρυσών νομισμάτων παντός είδους των οποίων τα περισσότερα έφαινον χρονολογίαν της τελευταίας βασιλείας.

« Η κάλπη ήτο πολύ βαρεία και πρό πάντων μεγάλων διαστάσεων, ώστε δεν ήτο δυνατόν εις τον Μούκ να την λάβη μαζί του. Ήρκέσθη ήθεν να γεμίση τα θυλάκια του και την ζώνην του με ήσον χρυσόν ήδύνατο να χωρέσουν! έχωσεν αρκετά και εις τον μανδύαν του και φορτωμένος επανήλθεν εις το δωμάτιόν του, αφού πρότερον έκάλυψε με χλόην και με κλάδους το μέρος το οποίον είχε σκάψη.

Ότε ο Μούκ είδεν έαυτόν κάτοχον τόσου μεγάλου ποσού, ένόμισεν ότι τα πράγματα θά ήλ- λάξαν ήψιν και ότι ταυτοχρόνως θά έκαμνε τό- σους φίλους και όπαδούς, όσους την προτεραίαν είχεν έχθρούς. Άγαθή Μούκ! Τα όνειροπολά- ματα ταύτα άποδεικνύουσιν ότι δεν είχε καθόλου πείραν του βίου. Άλλως, ήθελε ποτε φαντασθή ότι δια του χρυσού δημιουργεί τις άληθείς φίλους; Ψεύ! πόσον θά ήτο κελλήτερον αν έλάμβανε τα υποδήματά του και με τα θυλάκια πλήρη εκ χρυ- σού, άπήρχετο το ταχύτερον!

« Τόν εφρόνουν κρυφίως πρότερον, ένεκα της ευνόιας την οποίαν έδεικνυε προς αυτόν ο βασι- λεύς. Τόν έμίσησαν, τον εξηυτέλισαν, τον κατη- ράσθησαν, τον έσυκοφάντησαν μόλις ήνοιξε τας χείρας του και άφήκε τον χρυσόν να βέη προς τους περι αυτόν χωρίς να τον λογαριάζη.

« Ο άρχιμάγειρος Άγιόλη, έλεγε: « Είνε κι- βδηλοποιός.

« — Θα έγύμνωσε κανένα, » άπεκρίνετο ο Άχ- μέτ ο έπιστάτης των σκλάβων.

« Άλλ' ο Άρχάξ ο άσπονδότερος έχθρός του, όστις από καιρού εις καιρόν έκαμε καταφανείς ά- φαιμαξίεις εις το ταμείον του κυρίου του, ο προ- δότης Άρχάξ προσέθετε: « Βεβαίως έκλεψε τον βασιλέα. »

« Είτε ψευδείς, είτε άληθείς, τοιαύται κατη- γορίαι πάντοτε καταστρέφουσι τον άνθρωπον επί του οποίου βαρύνουσι, και αφού ή συμμορία των ζηλοτύπων συνεσκέφθη, ο άρχηγός των θαυμα- τοποιών, Κορχούξ παρουσιάσθη ήμέραν τινα περίλυπος και καταβεβλημένος ένώπιον του βα-

σιλέως όστις δεν έπρόσεξε κατ' άρχάς· άλλ' ο Κορχούξ προπεποιήθη τόσην άπελπισίαν και εξέ- πέμψε τόσους στεναγμούς ώστε ο βασιλεύς άνυπα- μονών τον ήρώτησε διατί έγόγγιζε κατ' αυτόν τον τρόπον.

« — Άλλοίμονον! άπεκρίθη ο πκνούργος, λυ- πούμαι διότι έγασα την ευνόιαν του κυρίου μου. »

« — Τι μωρολογείς αυτού, φίλε Κορχούξ; διέκοψεν ο βασιλεύς· από τότε ο ήλιος της ευνόιας μου έπαυσε να φέγγη επάνω σου;

« Ο άρχηγός των θαυματοποιών προσέκλινε και ήρχισεν άγάρουσειν εις την οποίαν ή έκφρασις της άφωσιώσεως επανήρχετο εις έκάστην φράσιν, εύρε δε τρόπον να ειπή ότι ο Μούκ από τινος χρόνου σπαταλά τόσα χρήματα ώστε φαίνεται ότι ο βασιλεύς θά έθεσεν εις την διαθέσιν του το ταμείον του, εκτός εάν, προτέθηκεν υποκριτι- κώς, ο δυστυχής ναός κάμην κίβδηλα νομίσμα- τα ή κλέπτη το ταμείον· άλλ' εν πάση περιπτώ- σει, αυτοί, πιστοί υπήρεται του βασιλέως ένόμι- σαν ότι δεν έπρεπε να του υποκρύψουν τα συμ- βαινόντα.

« Η σπατάλη του χρυσού την οποίαν έκκρινεν ο μικρός Μούκ, έφάνη πράγματι ύποπτος εις τον βασιλέα όστις διάταξε να επιβλέπωσι κρυφίως τα διαθήματα του νάνου όπως τον συλλάβωσιν, ει δυνατόν, με την χείρα εντός του σάκκου. Όσον άφορα τον ταμείαν, όστις ήγάπα να ψαρεύη εις θο- λά νερά, ήτο πλήρης άγαλλιάσεως βλέπων την τροπήν την οποίαν έλάμβανεν ή ύπόθεσις και ήλ- πιζε κατ' αυτόν τον τρόπον να καθαρίση τους λο- γαριασμούς του, οίτινες δεν ήσαν πολύ καθαροί.

Την έσπέραν της άπαισίας εκείνης ήμέρας, ο Μούκ παρετήρησεν ότι αι γενναιοδαίριαι του εί- χον άποξηράνη τα θυλάκια του και έπειδή ουδέν είχαν έννοηση εξ όσων συνέβαιναν σχετικώς με αυτόν, άπεφάσισε την αυτήν νύκτα να έπισκεφθή τον θησαυρόν του. Άδύνατον ήτο να υποπτευθῆ ότι τον κατεσκόπευον και ότι οι άνθρωποι οι ώ- ρισμένοι όπως τον καταστρέψωσιν ήσαν ακριβώς εκείνοι εις τους οποίους έσκόπευε να διανεμήη τους καρπούς του εύρήματός του.

« Καθ' ήν στιγμήν καθαρίσας την όπην, έσή- κωσε το σκέπασμα του άγγείου και έδύθησε την χείρά του εντός αυτού, σιδηρά τις χείρ ήρπασε την ιδιήν του και έκράξε:

« — Α! σε συλλαμβάνω· ιδού που κρύπτεις τας οικονομίας σου!»

Ήτο ο Άρχάξ ακολουθούμενος από τον Ά- γιόλη, τον Άχμέτ, τον Κορχούξ, από όλην τέ- λος πάντων την σπειραν. Ο μικρός Μούκ εκ- πληκτος δεν ήδύνατο να αρθρώση λέξιν· πάραυτα έδέθη σφιγκτά και ώδηγήθη ένώπιον του βασι- λέως.

« Η Αύτου Μεγαλειότης του οποίου διέκοψαν τον ύπνον και κάτέστησαν δια τουτο πολύ δύσ- θυμον, έδέχθη μετά μεγάλης όργης τον δυστυχῆ δρομέα του και διε- τάξε να τον δικάζω- σιν εις την στιγμήν. Το άγγείον κατά το ήμισυ πλήρες εκ του χρυσού έτέθη ένώπιον του βασιλέως καθώς και η άξίνη και η μι- κρά βάλδος του άτι- χούς Μούκ, όπως χρι- σιμεύσωσιν ως πειστή- ρια, ο δε ταμίας λα- βών τον λόγον, ειπεν ότι συνέλαθε τον Μούκ καθ' ήν στιγμήν έ- κρυπτε το άγγείον πλήρες χρυσού εις εν άπομαμακρυσμένον μέρος του κήπου.

« Όχι! όχι! άνέ- κραξεν ο μικρός Μούκ εν τη πεποθηθεί της άθωότητός του και νομίζων ότι ήρκει μία νύξιν δια να την άπο- δείξη, όχι μόνον δεν έκρυψα τον χρυσόν αυτόν, άλλά εξ έναντίας τον εξήγαγον αφού κατά τύχην τον ανεκάλυφα. »

« Ψιθυρισμοί ειρωνικός και δυσπιστικός ύπεδέ- χθησαν την εξήγησιν του νάνου και ήύξησαν την όργην του βασιλέως, όστις με φοβερήν φωνήν άνέκραξε:

« — Τολμάς ακόμη, άθλιε, να άπατάς τον βασι- λέα σου, αφού τον έκλεψες αισχρώς; Άλλως τε είτε τον έκρυψες είτε όχι, ο χρυσός αυτός δεν σοι άν- ηνε και δεν είχες το δικαίωμα να τον διαθέσης. Άλλά ιδού τι θα σε καταπλήξη· ταμιά, Άρχάξ, δεν παρετήρησες από τινος καιρού ότι μεγάλα ποσά

άφηρούντο από το ταμείον μας, και έκτοτε δεν ήρχισες να υποπτεύωσαι κάποιον;

« — Ναι, ναι! έσπευσε να άπαντησῆ ο Άρ- χάξ, και αυτά τα χοήματα προέρχονται από το βασιλικόν ταμείον, αυτός δε είναι ο κλέπτης. »

« Μετά την άναιδῆ αυτήν όμολογίαν του τα- μείου, ο βασιλεύς αρκετά πληροφορημένος, έκαμε σημειώνια άπαγάγωσι τον δυστυχῆ Μούκ και διε- τάξε να στήσωσιν ύψηλήν άγγώνην όπως την έπιού- σαν την κρεμάσουν.

« Ο Μούκ δεν ήθέ- λησιν εις την αρχήν να άποκαλύψη εις τον βασιλέα το μυστικόν της βάλδος εκ φόβου μήπως αφαιρέσουν το πολύτιμον φυλακτόν· άλλ' ότε ήκουσε την καταδίκην του και έ- βεβαιώθη ότι ήτο ά- δύνατον να δραπετεύ- ση τη βοήθεια των υποδημάτων του, ά- πεφάσισε να θυσιάσῃ το ήμισυ της περιου- σίας του δια να σώσῃ το έτερον ήμισυ κα- θώς και την ζωήν του. Έξήγησε παρα του βασιλέως ιδιαιτέραν άκράσιαν και έρρίφθη κλαίων εις τους πό- δας της Αύτου Με- γαλειότητος

« Μεγάλε βασιλεῦ, ειπε, είναι άληθές ότι τα φαινόμενα είναι εναντίον μου, άλλ' αν καταδεχθῆς να με άκούσης μίαν στιγμήν, θα μῆθς ποιοι είναι εκείνοι οι όποιοι σε προδίδουν και αν ο μικρός Μούκ είναι μεταξύ αυτών. Δός μοι μόνον τον βασιλικόν σου λόγον ότι θα μου χαρίσῃ την ζωήν, και, με την γενειάδα του Προφήτου, όρκίζομαι να σοι άποκαλύψω μυστι- κόν το όποίον θα σε κάμη πλουσιώτερον και από τον περιφημον καλῆφην Χαρούν-αλ-Γ'ασίτ και τον περιφημον περιηγητήν Σίντ-μπάμπ.

(Έπαται συνέχεια)

(Κατά τον Γερμανόν ΧΑΟΥΦ)

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΕΙΣ ΩΡΜΗΣΑΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΛΙΒΑΔΙΟΥ (Σελ. 59)

Η ΜΙΚΡΑ ΛΟΥΚΙΑ

Η κυρία Ελένη έχει τρία τέκνα, τον Νικολάκη, την Πολυξένη και την μικράν μικράν Λουκίαν.

Προχθές ήλθεν εις επίσκεψιν της κυρία τις και φαντασθήτε τί της εἶπε :

« Ἀπορῶ, κυρία Ελένη, πῶς τὰ καταφέρνετε με τρία παιδάκια τόσον μικρά. »

Ἀκούετε σεῖς ἐρώτησιν γελοίαν; Ἄν την ἠκουεν ἡ μικρά μικρά Λουκία θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, διότι ἡ ἐρώτησις ἐκείνη ἦτο προσβολὴ μεγάλη μεγάλη κατὰ τῆς μικρᾶς μικρᾶς Λουκίας. Δὲν ἤξευρεν ἡ κυρία ὅτι ἡ Λουκία βοηθεῖ τὴν μητέρα της· καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς τὴν βοηθεῖ!

Δὲν λέγω τίποτε διὰ τὸν Νικολάκη καὶ τὴν Πολυξένην· αὐτοὶ εἶνε μεγαλειότεροι καὶ δὲν εἰξεύρουσιν νὰ τὴν βοηθήσουσιν· ἔχουν τὰ μαθήματά των καὶ τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς. Καὶ ὅταν μελετοῦν, ἡ μήτηρ των εἶνε ἠναγκασμένη νὰ τὰ προσέχη. Ὡστε καὶ τὰ δύο των ἔχουν ἀνάγκη τῆς μητρός των.

Ἄλλὰ ἡ μικρά μικρά Λουκία! Δὲν μου λέγετε τί θὰ ἔκαμνεν ἡ μήτηρ της, ἂν δὲν την εἶχεν; Δὲν εἰξεύρετε πόσον την βοηθεῖ! τὸ πρωὶ ὅταν ἡ μήτηρ της θέλει νὰ παραγγείλῃ τί νὰ αγοράσουσιν διὰ νὰ φάγουν τὸ γεῦμα καὶ δὲν εἰξεύρει τί νὰ παραγγείλῃ, εὐθὺς ἡ μικρά μικρά Λουκία λέγει :

« Μητέρα, νὰ σὰς πῶ ἐγὼ τί νὰ αγοράσωμε; νὰ αγοράσωμε κρέας, αὐγά, λαχανικά, ψάρια, σταφύλια, βροδάκινα, τομάτες, πατάτες, ἀγρινάρες, χῆνες, πάπιες, μαρούλια, ἓνα ἀρνάκι ζωντανό, δύο κοῦκλες, μία σάλλα με τὰ ἐπιπλα της καὶ ἓνα βελονάκι. . . »

— Φθάνει, Λουκία μου, φθάνει, σ' εὐχαριστῶ ὅπου μοῦ ἔθυμισες τόσο νόστιμα πράγματα. Θὰ προσπαθῶ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν συμβουλὴν σου. Ὅταν ἔχουν πλύσιν, ἡ μικρά μικρά Λουκία τρέχει καὶ φέρει τὰ ἀπλυτὰ ἀσπρόρουχα τῆς κούκλας της, τῆς ποδιτῆς της, τὰ μεσοφοράκια της καὶ βοηθεῖ τὴν μητέρα της ὅταν μετρᾷ τὰ ματηλία της καὶ τὰ διδῆ εἰς τὴν πλύστριαν.

« Μὰ, κυρία μου, ἔλεγεν ἡ πλύστρια, τὸ κοριτσάκι σας μοῦ τα μπερδεύει, ἐγὼ τα μετρῶ καὶ αὐτὴ μοῦ τα ἀνακατώνει! . . . »

Ἀκούετε σεῖς τὴν ἀνόητον τὴν πλύστριαν! νὰ

τολμᾷ καὶ νὰ λέγῃ ὅτι τὴν ἐμποδίζει ἡ Λουκία!

Καὶ ὅταν ἔφερον ἡ πλύστρια τὰ πλυμένα, τότε δὲ νὰ ἐβλέπετε τί ἐργασίας εἶχε! Ἦρχε νὰ ἀνακατόνη τὰ ἀσπρόρουχα καὶ νὰ τὰ πετᾷ κατὰ γῆς, ὅχι διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἂν λείπῃ τίποτε, ἀλλὰ διὰ νὰ εὕρῃ τῆς ποδιτῆς καὶ τὰ μεσοφοράκια τῆς κούκλας της. Τί λαμπρὰ οἰκοκυροῦλα! Ὅταν μεγαλώσῃ ὀλίγον ἡ μικρά μικρά Λουκία, τότε δὲ θὰ τὴν ἔχη τὴν υπτέρα της εἰς τὸν καναπέ, καὶ αὐτὴ θὰ ἔχη ὅλην τὴν διοίκωσιν τῆς οἰκίας!

Καὶ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον· ἀκούσατε καὶ ἄλλα καὶ τότε θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε πολύτιμον κοριτσάκι αὐτὴ ἡ μικρά μικρά Λουκία.

Πλαγιάζει εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον με τὴν μητέρα της. Ἡ ὑπηρεστρία ἔχει τὴν μανίαν νὰ συγκρίνῃ τὰς μικρὰς εἰκόνας καὶ τὰ γραμματόσημα τῆς Λουκίας. Ἀντὶ νὰ τα τοποθετῆ εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπέζιου τῆς μητρός της, τὰ τοποθετεῖ πολὺ ὕψηλά καὶ δὲν δύναται νὰ τα φθάσῃ ἡ καίμενη, ὅποτε θέλῃ νὰ παίξῃ.

Ἄλλο καλὸν πάλιν με τὰς κούκλας της!

Ἡ Φλωροῦ ἠθέλει νὰ φυλακίσῃ τὰς κούκλας εἰς τὴν ἱματιοθήκην· τάχα δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὰς καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὰ ἐπιπλα νὰ εἶνε καὶ στολὴ τοῦ δωματίου;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυρία Ελένη δὲν ἔχει καιρὸν νὰ συγκρίνῃ ὅλας τὰς ἱματιοθήκας καὶ ὅλα τὰ συρτάρια, ἡ μικρά μικρά Λουκία ἀναλαμβάνει νὰ συγκρίνῃ τὸ συρτάριόν της. Ἀλλὰ δὲν της ἀρέσει νὰ κάμνῃ μισὲς δουλειᾶς, θέλει νὰ κίχνην τὰ πάντα τέλεια. Διὰ νὰ εἰξεύρῃ τί ἔχει τὸ συρτάριόν της, τὸ χύνει κατὰ γῆς καὶ βλέπει ἂν ἐν τὰ πράγματά της, καὶ τὰ παιγνιδιά της. Συμβαίνει ὅμως καμμίαν φοράν νὰ παραιτήσῃ κατὰ γῆς σκορπισμένα τὰ κουτάκια της, τὰ χαρτάκια της, τὰς διαφόρους μικρὰς ζωγραφίας της, καὶ ὅσα ἄλλα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα συνάγει ὅπως ὁ μύρμηξ, τὰ παρατεῖ κατὰ γῆς καὶ φεύγει.

Ἀλλὰ μὴ ναμίζετε ὅτι τὸ κάμνει ἐνεκα τῆς ἀκαταστασίας της. Θεὸς φυλάξοι! Ἀφίνει τὰ πράγματά της ἄνω κάτω, διότι τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα της εἰς ἄλλην ἐργασίαν σπουδαιοτέραν.

Ἦθελα ὅμως νὰ τὴν ἐβλέπετε ὅταν ἡ μήτηρ

της κάμνει γλυκόν. Τότε ἀφίνει πᾶσαν ἄλλην τῆς ἐργασίαν καὶ τριγυρίζει τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ κατασκευάζῃ μόνη της τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ κατασκευάζει περίφημα.

Ἡ μικρά μικρά Λουκία βοηθεῖ καὶ αὐτὴ, ἐκβάλλει τὰς σφᾶρας τῶν βουσσίνων καὶ κάπου κάπου χώνει εἰς τὸ στοματάκι της ἂν εὕρῃ κανέν βύσσινον παλὺ ῥοιμον. Ὅταν ἡ μήτηρ ζυγίσῃ τὴν ζάχαριν καὶ πέσῃ κατὰ γῆς κανέν τεμάχιον μικρόν, σκύπτει εὐθὺς καὶ τὸ λαμβάνει διὰ νὰ μὴ τυχόν καὶ λερωθῆ τὸ πάτωμα.

Ἐν ᾧ βράζει τὸ γλυκόν ἡ μικρά μικρά Λουκία τριγυρίζει καὶ ἔχει τὰ βλέμματά της προσηλωμένα εἰς αὐτὸ καὶ προσέχει. Εὐθὺς καθὼς ἴδῃ ὅτι ἀναθαίνει, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γλυκοῦ ὀλιγὸς ἀφρός, τὸ λέγει εἰς τὴν μητέρα της καὶ ἐκείνη τὸν ἐκβάλλει καὶ τον κενώνει εἰς ἐπίτηδες πινάκιον. Ἄν δὲν ἦτο ἐκεῖ ἡ Λουκία νὰ προσέχη θὰ ἔχοντο ἀδίκως ὁ περισσώτερος ἀφρός.

Τρελλαίνεται διὰ τὸν σφᾶρον τοῦ βουσσίνου ἡ Λουκία. Καὶ δὲν εἰξεύρετε πόσον εἶνε νόστιμος! Ἐρωτήσατε τὴν ἰδίαν.

Ἐπειτα πρέπει νὰ δοκιμάσῃ ἡ μήτηρ ἂν ἔδωσε τὸ γλυκόν. Βυθίζει τὸ καχιάριον εἰς τὸ βράζον βευστόν καὶ ρίπτει ὀλίγας σταγόνας εἰς πινάκιον. Αἱ, αὐτὰ αἱ σταγόνες ἀφ' οὗ ψυχρανθούσιν δὲν χρησιμεύουσιν εἰς τίποτε ἄλλο· λοιπὸν αὐτὰς τὰς σφουγγίζει ἡ Λουκία· αὐτὰ εἶνε, καθὼς λέγομεν τὰ τυχερά της.

Ἀλλὰ ἡ λαμπροτάτη ὅμως στιγμή εἶνε ὅταν ἡ μήτηρ κενώη τὸ γλυκόν εἰς τὰ δοχεῖα, καὶ μάλιστα εἰς τὸ μικρόν ἀλλὰ κομψότατον δοχεῖον τῆς Λουκίας. Καὶ δὲν της ἄξιζει τάχα; Μήπως δὲν ἐκοπίασε τόσον ὦραν νὰ προσέχη τὸ γλυκόν ὅταν ἔβραζε; Καὶ ἂς πᾶ νὰ λέγῃ ὁ Νικολάκης ὅτι ἡ Λουκία δὲν κάμνει τίποτε.

Ε; Νικολάκη μου, σὺ εἶσαι καλὸν καὶ ἔξυπνον παιδίον, λοιπὸν δὲν μας λέγεις ἀνταμείβεται ποτε κανεὶς ἂν δὲν κάμνῃ τίποτε; Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἡ μικρὰ ἀδελφὴ σου ἀνταμείβεται, θὰ εἰπῇ ὅτι κατὶ κάμνει.

Ἐν μόνον πρᾶγμα πειράζει κατάκαρδα τὴν Λουκίαν, ὅτι οὐδεὶς ἐκτιμᾷ, οὐδεὶς θεωρεῖ σπουδαίας τὰς ὑπηρεσίας της. Ναὶ μὲν ἡ μήτηρ καὶ ἡ Φλωροῦ πάντοτε τὴν εὐχαριστοῦν διὰ τὴν προθυμίαν της καὶ της λέγουσιν μαρίους ἐπαίνους διὰ τὴν φιλοπονίαν της, ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν ξανα-

κάμνουν αὐτὰι ὅτι ἐκείνη ἔκαμε, ξανασυγυρίζουν πάλιν ὅτι ἐκείνη εἰσιγύρισε.

Μόνον ὁ Νικολάκης καὶ ἡ Πολυξένη ὄχι μόνον δὲν ἀναγνωρίζουν τὰς ὑπηρεσίας τῆς Λουκίας ἀλλὰ καὶ της λέγουσιν ἄρθρα κοπτὰ ὅτι δὲν κάμνει τίποτε.

Δὲν ὑποφέρεται ὅμως ἡ κυρὰ Χρυσὴ ἡ θεία τῆς Φλωροῦς. Αὐτὴ δὲ εἶνε που εἶνε! Μίαν φοράν μάλιστα ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κάμῃ νὰ κλαύσῃ τὴν καίμενην τὴν Λουκίαν. Φαντασθῆτε τί ἔλεγεν εἰς τὴν ἀνεψιάν της.

« Ἀπορῶ μὰ τὸ ναὶ με τὴν ὑπομονὴν τῆς κυρίας σου. Μὰ πῶς ὑποφέρει νὰ ἔχη ἀπάνω ᾗ τὸ κεφάλι της ἓνα ζωντόβολο ἀλήθεια καὶ κλῆθια, ποὺ χώνει παντοῦ τὴ μωτίτσα του, ψάχνει τὰ πανέρια, κάνει ἄνω κάτω τὰ συρτάρια, μπερδεύεται μέσα ᾗ τὰ πόδια σου. Καὶ τὰ δακτυλάκια του θὰ τα ἔχωνε μέσα ᾗ τὰ βάζα τοῦ γλυκοῦ ἂν το ἄφινε κανεὶς. Τί νὰ σου εἰπῶ, Φλωροῦ μου, ἐγὼ αὐτὰ δὲ θὰ τα ὑπόφερνα. Ἡ κυρία ἔπρεπε νὰ του εἰπῇ τοῦ ζαρωμένου της ὅτι καλλίτερα θὰ ἐβοηθοῦσε καὶ τὴν μητέρα του καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους εἰδῶ μέσα, ἂν ἐκαθότανε σὲ μιὰ γωνιά νὰ κυτάξῃ τὰ παλιοκουρέλλά του καὶ τὰ παλιόχαρτά του· μὰ τὸ ναὶ ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια! »

Εὐτυχῶς ἡ Φλωροῦ ἔδωκεν εἰς τὴν θείαν της ὠραίαν ἀπάντησιν ἡ ὁποία ἐπαρηγόρησε πολὺ τὴν μικράν Λουκίαν.

« Μὰ τί θέλετε, θεία μου; Ἡ κυρία μου ξέρει ὅτι τὸ κοριτσάκι πρέπει νὰ καταγίνεται καὶ νὰ κινῆται, τάχα καὶ τοῦ λόγου σου δὲν ἔχεις ἀκουστὰ ὅτι ἡ κίνησις ὠφελεῖ; Τὸ λοιπὸν καὶ ἡ κυρία μου προτιμᾷ νὰ το βλέπῃ νὰ κάμνῃ καὶ μερικὲς ἀνοησίες ἐλαφρές, παρὰ νὰ καθετὲ με τὰ χέρια σταυρωμένα, ὅπως ἄλλα κοριτσάκια ὀκνηρὰ καὶ ἀφιλότιμα. Τώρα φαντάζεται ὅτι τάχα τὴν βοηθεῖ τὴν μητέρα του καὶ συνηθίζει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ὑποχρεῶνῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ καὶ μαθῇ τότε νὰ ἰδῆς πόσον θὰ τὴν βοηθῇ ᾗ τὰ ἀλήθεια. Νὰ φαντάσου τώρα κανεὶς δὲν της βγαίνει ᾗ τὴν τέχνη νὰ μαζεύῃ ἀπὸ κατὰ γῆς βελόνες καὶ καρφίτσες· μία βελόνα δὲν της ξεφεύγει. » Τί καλὴ κόρη ἡ Φλωροῦ! Πῶς ὑπερασπίζει τὴν Λουκίαν!

Ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε καὶ ἡ μικρά μικρά Λουκία πόσον θὰ ἐνθουμήται τοὺς καλοὺς λόγους τῆς Φλωροῦς καὶ μετὰ πόσης προθυμίας θὰ τὴν βοηθῇ ὅταν μεγαλώσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

29. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον εἶναι σύνδεσμος, ζῶν τὸ δεύτερόν μου.
Ἄλλ' εἰς τοὺς κήπους ζήσων νὰ ἴδῃς τὸ σύνολόν μου.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Πρωτοτύπου I. Ζῶντος.

30. Συλλαβόγραφος.

Πράγμα εἶναι τὸ πρῶτόν μου, ὡς καὶ τὸ δεύτερόν μου,
Νῆσος δὲ τις τὸ τρίτον μου πτηνὸν τὸ σύνολόν μου.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Ἀρχαίας Περσικῆς.

31. Λεξιγραφος.

Ἦν εἰς ποντικὸν οὐρανὸν εὐαγγέλιον ἄσκη δέσσης,
Εἰς γῆραυ Ἀσιατικὴν ἀρχαίαν ὅτι ἐμπέσης.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Μεγαροῦ Πρωτοτύπου.

32. Στοιχειόγραφος.

Ἦμαί εἰς ἐκ τῶν θεῶν.
Ἄν ρῶθ ὄψης τὸν λαμόν
Καὶ τὴν κεραλήν μουάμα,
Τότε ζῶν φροστῆγόν.
Θὰ μὲ ἴδῃς ἐν τῇ ἄμα.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίου Λαγουδάκου.

33. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι ἄνδρας, ἢ γυναίκα, νομπευμένος, πανδρευμένη,
Ἄν μιὰ συλλαβὴ μὸς κόψῃς, ἐνὰ ὄρος ἀπομένει.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Κελτικοῦ Πρωτοτύπου.

34. Στοιχειόγραφος.

Ἄν οὐδόλιος μὲ περάξῃς,
Ἦν τῶν ἐνο πίπτοι θεῶν.
Ἄν τὴν κεραλήν μ' ἀλλάξῃς,
Θέλω πέσει 'ς τὸ Αἴγατον.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Λαγουδάκου.

35. Κυβούλεξον

1. Τὰ ζῶν ὅλα μ' ἔχουσι, κ' ὁ διάβολος ἐπίσης.
2. Χωρὶς ἐπὶ δὲν εἰμπορεῖς οὐδὲ στείγην νὰ ζήσης.
3. Ἄν πόλις ζεῦρης μερικὰς κ' ἐμὲ βεβαίως ζεῦρῃς.
4. Τὸν πόλεμον εἰς διοικεῖ ἂν ἔραδες, θὰ μ' εὔρῃς.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίου Ἀσέρου.

36. Ἀστήρ.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΛΛΑΒΕΗΚΜΝΟΠΡΕΣΤΥ
σηματίσων ἀστέρα μὲ κεντρικὸν γράμμα τὸ Ρ ὅστωι ὥστε
καθέτως νὰ ἀναγινώσκεται ἡ πρωτεύουσα ὁμοσηκονδίας τινός,
ὁρίζοντως δὲ τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Περσίας, πλεῖστοι
δὲ ἀριστοτέρῃν καὶ δεξιῶν τῶν ὀνόματα δύο πόλεων τῆς
Ἰταλίας.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίου Ἀρχαίου.

37. Ἀκροστίχισ.

Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

1. Τὸ πρῶτον εἶναι στρατηγὸς ἐκ τῶν πολῶν γενναίων.
2. Τὸ δεύτερον βασιλίσσα ἐκ τῶν πολῶν ἡρώων.
3. Τὸ τρίτον ἄστρος εὐνομοῖ, ὄχι ἐκ τῶν σπανίων.
4. Τὸ τέταρτον εἶναι θεὰ, ἀλλὰ τῶν Αἰγυπτίων.
5. Τὸ πέμπτον μοῦ εἶναι πτηνόν, περὶ δὲ εἰς τὰ ὄψη.
6. Νὰ ζήσῃς ἐν ἄθανασον τὸ ἔκτον ἂν σοὺ λάβῃς.
7. Τὸ ἕβδομον ἂν οἶς νὰ βρῇς σὲ δάση νὰ ζητήσῃς.
8. Ἄν τὸγῶσον ἂν πῆς πολὺ ἀσέβητως θὰ μεθύσῃς.
9. Τὸ ἕνατον μὸς ποιητὴς ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων.
10. Τὸ δεκάτον εἰς ποιητὴς, ἀλλ' ὄχι ἂν ἐμείνον.

Ἐπιτάλη ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς τῆς Φρασεολογίας.

ΛΥΣΕΙΣ

Τὸν ἐν τῇ ἐπιτάλῃ τῆς 15 Ἰουδαίου Πνευματικῶν Πρωτοτύπου.

1. Μαϊάνδρος, Ἄνδρος. -- 2. Ἡρακλῆος, Ἰστιάς. -- 3. Μονή, μόνη. -- 4. Σέρβια, Σεβόβια. -- 5. Ἡ περιποποιημένη.

Α ΣΙ Κ Ε Δ Ι Α
 Κ Ε Ρ Α Μ Ο Σ
 Δ Ι Μ Ο Σ
 Α

7. Ἡ ἀδιάπλασις τῶν Παιδῶν εἶναι περιοδικὸν
Τὸ ὅποσον σὲ προτρέπει ν' ἀποφεύγῃς τὸ κακόν.
Διὰ τοῦτο καὶ σὺ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷς πολὺ,
Ἄρῳ δὲ διασκεδάσαι καὶ συγχρόνως σ' ὠφελεῖ.
Ὡς φιλόσοφος μητέρα ἐπὶ σοῦ ἐπαγορεύει,
Ζεῦν γάραν σοὺ κ' αὐτὴ γαίρει, εἰς τὰς ὀλίφαις σου ποιεῖ.
8. ΖΕΥΣ (1 Ζάκυνθος. 2 Ἑλληρονήσι. 3 Ἰδρα. 4 Σέ-
ριφος.)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ
 ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ Τῷ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜῳ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

- ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.** Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημο-
 τικῶν Σχολείων. Λεπτὰ 55
ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. Ἐγκριθεῖσα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν
 τῶν Δημοτικῶν Σχολείων. " 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἁγῶ βιβλίων εἶναι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
 ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς
 πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἐκπτώσιν. Ἡ πώλησις γί-
 νεται τοῖς μετροῦσι.